

ROZSUDEK SOUDU (třetího rozšířeného senátu)

7. června 2006*

Ve věci T-613/97,

Union française de l'express (UFEX), se sídlem v Roissy-en-France (Francie),

DHL International SA, se sídlem v Roissy-en-France,

Federal express international (France) SNC, se sídlem v Gennevilliers (Francie),

CRIE SA, se sídlem v Asnières (Francie),

zastoupené É. Morganem de Rivery a J. Derennem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené G. Rozetem a D. Triantafyllouem,
jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: francouzština.

podporované

Francouzskou republikou, zastoupenou G. de Bergues, R. Abrahamem a F. Millionem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

Chronopost SA, se sídlem v Issy-les-Moulineaux (Francie), zastoupenou V. Bouazizem Torronem a D. Berlinem, advokáty,

a

La Poste, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupenou H. Lehmanem, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejšími účastnicemi řízení,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 98/365/ES ze dne 1. října 1997 o podporách údajně poskytnutých Francií SFMI-Chronopost (Úř. věst. 1998, L 164, s. 37),

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(třetí rozšířený senát),

ve složení M. Jaeger, předseda, V. Tiili, J. Azizi, E. Cremona a O. Czúcz, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k rozsudku Soudního dvora ze dne 3. července 2003,

s přihlédnutím k písemné části řízení po vrácení věci a po jednání konaném dne
15. června 2005,

vydává tento

Rozsudek

- ¹ Tento rozsudek je vydáván po vrácení věci rozsudkem Soudního dvora ze dne 3. července 2003, Chronopost a další v. UFEX a další (C-83/01 P, C-93/01 P a C-94/01 P, Recueil, s. I-6993, dále jen „rozsudek Soudního dvora“), kterým byl zrušen rozsudek Soudu ze dne 14. prosince 2000, UFEX a další v. Komise (T-613/97, Recueil, s. II-4055, dále jen „rozsudek Soudu“).

Skutkový základ sporu

- 2 Francouzská pošta (dále jen „La Poste“), která působí jako zákonem stanovený monopol v odvětví běžných zásilek, tvořila do konce roku 1990 nedílnou součást francouzského systému správních orgánů. Od 1. ledna 1991 byla uspořádána v souladu s ustanoveními zákona 90-568 ze dne 2. července 1990 o organizaci veřejné služby pošt a telekomunikací (JORF ze dne 8. července 1990, s. 8069, dále jen „zákon 90-568“) jako veřejnoprávní korporace. Tento zákon ji opravňuje k výkonu určitých činností otevřených hospodářské soutěži, zejména odesílání expresní pošty.
- 3 Société française de messagerie internationale (dále jen „SFMI“) je společností soukromého práva, které bylo od konce roku 1985 svěřeno poskytování služeb expresní pošty La Poste. Tento podnik byl založen se základním kapitálem 10 milionů francouzských franků (FRF) (přibližně 1 524 490 eur) rozděleným mezi Sofipost (66 %), finanční společnost vlastněnou ze 100 % La Poste, a TAT Express (34 %), dceřinou společností letecké společnosti Transport aérien transrégional (dále jen „TAT“).
- 4 Podmínky provozování expresní poštovní služby a její uvedení na trh, které SFMI zajišťovala pod názvem EMS/Chronopost, byly stanoveny pokynem francouzského ministerstva pošt a telekomunikací ze dne 19. srpna 1986. Podle tohoto pokynu měla La Poste poskytovat SFMI logistickou a obchodní podporu. Smluvní vztahy mezi La Poste a SFMI se řídily úmluvami, z nichž první je z roku 1986.
- 5 V roce 1992 byla struktura expresní poštovní činnosti provozované SFMI změněna. Sofipost a TAT založily novou společnost, Chronopost SA, ve které stále Sofipost vlastnil 66 % a TAT 34 % akcií. Společnost Chronopost, která měla do 1. ledna 1995

výhradní přístup k síti La Poste, se soustředila na vnitrostátní expresní poštu. SFMI byla získána GD Express Worldwide France, dceřinou společností společného mezinárodního podniku, ve kterém se spojily australská společnost TNT a pošty z pěti zemí, přičemž spojení bylo povoleno rozhodnutím Komise ze dne 2. prosince 1991 (Věc IV/M.102 – TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Poste a Sweden Post) (Úř. věst. C 322, s. 19). SFMI si ponechala výkon mezinárodní expresní poštovní činnosti, užívajíc Chronopost jako zprostředkovatele a poskytovatele mezinárodních zasilatelských služeb zpracovávaných ve Francii (dále jen „SFMI-Chronopost“).

- 6 Francouzský odborový svaz mezinárodní expresní pošty (SFEI), jehož nástupcem je Francouzský svaz expresní pošty (UFEX) a tři ostatní žalobkyně členkami, je profesním odborovým svazem francouzského práva, v němž jsou sdruženy téměř všechny společnosti poskytující expresní poštovní služby, jež jsou konkurentkami SFMI-Chronopost.
- 7 SFEI předložil Komisi dne 21. prosince 1990 stížnost zejména z důvodu, že logistická a obchodní podpora poskytnutá La Poste společnosti SFMI v sobě zahrnuje státní podporu ve smyslu článku 92 Smlouvy o ES (nyní po změně článek 87 ES). Ve stížnosti byla zejména vytýkána skutečnost, že úplata zaplacená SFMI za podporu poskytnutou La Poste neodpovídá obvyklým tržním podmínkám. Rozdíl mezi cenou na trhu a cenou skutečně zaplacenou SFMI za získání takových služeb představuje státní podporu. Za účelem vyhodnocení částky podpory v období let 1986–1989 byla ke stížnosti připojena hospodářská studie vypracovaná na žádost SFEI poradní společností Braxton associés.
- 8 Komise informovala SFEI o odložení jeho stížnosti dopisem ze dne 10. března 1992. Dne 16. května 1992 podaly SFEI a další podniky proti tomuto rozhodnutí žalobu na neplatnost k Soudnímu dvoru. Po rozhodnutí Komise ze dne 9. července 1992 o zrušení rozhodnutí ze dne 10. března 1992 Soudní dvůr rozhodl o nevydání rozhodnutí ve věci samé (usnesení Soudního dvora ze dne 18. listopadu 1992, SFEI a další v. Komise, C-222/92, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí).

- 9 Na žádost Komise jí Francouzská republika dopisem ze dne 21. ledna, faxem ze dne 3. května a dopisem ze dne 18. června 1993 předala informace.
- 10 SFEI a další podniky podaly dne 16. června 1993 proti SFMI, Chronopost, La Poste a dalším žalobu k obchodnímu soudu v Paříži. Byla k ní připojena druhá studie společnosti Braxton associés, která aktualizovala údaje uvedené v první studii a prodloužila období vyčíslení podpory do konce roku 1991. Rozhodnutím ze dne 5. ledna 1994 položil obchodní soud v Paříži Soudnímu dvoru několik předběžných otázek k výkladu článku 92 Smlouvy a článku 93 Smlouvy o ES (nyní článek 88 ES), z nichž jedna se týkala pojmu „státní podpora“ za okolností projednávané věci. Francouzská vláda Soudnímu dvoru jako přílohu svého vyjádření ze dne 10. května 1994 předložila hospodářskou studii vypracovanou společností Ernst & Young. Rozsudkem ze dne 11. července 1996, SFEI a další (C-39/94, Recueil, s. I-3547, dále jen „rozsudek SFEI“) Soudní dvůr rozhodl, že „[p]oskytnutí logistické a obchodní podpory veřejným podnikem jeho dceřiným společnostem soukromého práva, jež vykonávají činnost otevřenou volné hospodářské soutěži, může představovat státní podporu ve smyslu článku 92 Smlouvy, pokud je úplata přijatá jako protiplnění nižší než úplata, která by byla požadována za obvyklých tržních podmínek“ (bod 62).
- 11 Mezitím byla Francouzská republika dopisem Komise ze dne 20. března 1996 informována o zahájení řízení stanoveného v čl. 93 odst. 2 Smlouvy. V tomto ohledu zaslala dne 30. května 1996 Komisi své vyjádření.
- 12 Komise dne 17. července 1996 zveřejnila v *Úředním věstníku Evropských společenství* sdělení ohledně zahájení řízení podle čl. 93 odst. 2 Smlouvy o předpokládaných podporách poskytnutých Francií společnosti SFMI-Chronopost (Úř. věst. C 206, s. 3).

- 13 SFEI předložil jako odpověď na toto sdělení dne 17. srpna 1996 Komisi své vyjádření. Ke svému vyjádření připojil novou hospodářskou studii vypracovanou kanceláří Bain & Co. SFEI mimoto rozšířil působnost své stížnosti ze dne 21. prosince 1990 na některé nové skutečnosti, zejména na použití dobrého jména La Poste, přednostní přístup na vlny Radio France, celní a daňové výsady a investice La Poste do platformy zásilkových služeb.
- 14 Komise předala Francouzské republice vyjádření SFEI v září 1996. Francouzská republika zaslala Komisi jako odpověď dopis, ke kterému přiložila hospodářskou studii vypracovanou poradní společností Deloitte Touche Tohmatsu (dále jen „zpráva Deloitte“).
- 15 SFEI v dopise Komisi ze dne 7. listopadu 1996 trval na tom, aby byl vyslechnut ke všem materiálům obsaženým ve spisu. Z tohoto důvodu požádal o zaslání odpovědí, které již francouzská vláda předala Komisi a které dosud neměl k dispozici (tedy dopisů ze dne 21. ledna a 18. června 1993), a postupně tak, jak budou docházet, i dodatečných informací poskytnutých Komisi francouzskou vládou.
- 16 Komise dopisem ze dne 13. listopadu 1996 SFEI odmítla přístup k výše uvedeným materiálům obsaženým ve spisu.
- 17 SFEI dne 21. dubna 1997 zaslal Komisi nový dopis, ve kterém požadoval, aby byl přesně informován o postupu ve vyšetřování, a zejména, aby byl seznámen jednak s odpověďmi francouzské vlády na dopis, kterým bylo zahájeno řízení a na své vyjádření ze dne 17. srpna 1996, a jednak s reakcemi a záměry Komise. Komise dne 30. dubna 1997 odmítla zaslat dokumenty, které měla k dispozici, a to s ohledem na jejich přísně důvěrný charakter.

- 18 Komise přijala dne 1. října 1997 rozhodnutí 98/365/ES o podporách poskytnutých Francií SFMI-Chronopost (Úř. věst. 1998, L 164, s. 37, dále jen „napadené rozhodnutí“), jež bylo sděleno SFEI dopisem ze dne 22. října 1997.
- 19 Komise v napadeném rozhodnutí konstatovala, že je třeba rozlišovat dvě kategorie opatření. První kategorie se týká jednak poskytnutí logistické podpory La Poste spočívající ve zpřístupnění poštovních infrastruktur pro sběr, třídění, přepravu a distribuci zásilek SFMI-Chronopost, a jednak poskytnutí obchodní podpory, tedy přístupu SFMI-Chronopost k zákazníkům La Poste a zpřístupnění obchodních prostor posledně uvedené ve prospěch SFMI-Chronopost. Druhá kategorie se týká takových zvláštních opatření jako přednostního přístupu k Radio France a daňových a celních výsad.
- 20 Komise se domnívala, že relevantní otázkou je, „zda [jsou] podmínky transakce mezi La Poste a SFMI-Chronopost srovnatelné s podmínkami téže transakce mezi soukromou mateřskou společností, která může být v monopolním postavení (například protože je držitelkou výhradních práv), a její dceřinou společností“. Podle Komise nedochází k jakémukoli finančnímu zvýhodnění, pokud jsou vnitřní ceny za výrobky a služby, s nimiž společnost patřící do téže skupiny obchodují, „vypočítány na základě úplných nákladů (tedy celkových nákladů plus výnosu vlastního kapitálu“).
- 21 Komise v tomto ohledu připomněla, že platby uskutečněné SFMI-Chronopost nepokrývají celkové náklady za první dva roky provozování, ale pokrývají veškeré náklady s výjimkou nákladů na vrcholové a regionální vedení. Domnívala se zaprvé, že není neobvyklé, že během počátečního období pokrývají platby uskutečněné novým podnikem, tedy SFMI-Chronopost pouze proměnlivé náklady. Zadruhé Francouzská republika podle Komise prokázala, že od roku 1988 pokrývala úplata

zaplacená SFMI-Chronopost veškeré náklady vynaložené La Poste, jakož i výnos vlastního kapitálu investovaného posledně uvedenou. Komise mimoto vypočítala, že míra vnitřní návratnosti (dále jen „MVN“) investic La Poste jakožto akcionáře výrazně překročila kapitálové náklady společnosti v roce 1986, tedy obvyklou míru návratnosti, kterou by soukromý investor vyžadoval za obdobných okolností. V důsledku toho La Poste poskytla své dceřiné společnosti logistickou a obchodní podporu za obvyklých tržních podmínek, a tato podpora tedy nepředstavuje státní podporu.

- 22 Pokud jde o druhou kategorii, tedy různá zvláštní opatření, Komise usoudila, že SFMI-Chronopost nebyla jakkoli zvýhodněna, pokud jde o postup při celním odbavení, o kolkovné, poplatky z mezd nebo platební lhůty. Použití vozidel La Poste jakožto reklamní podpora muselo být podle Komise považováno za obvyklou obchodní podporu mezi mateřskou společností a její dceřinou společností, a SFMI-Chronopost nebyla, pokud jde o reklamu na Radio France, zvýhodněna jakýmkoli přednostním zacházením. Komise mohla také údajně prokázat, že závazky přijaté La Poste při schválení společného podniku rozhodnutím Komise ze dne 2. prosince 1991 nepředstavují státní podporu.

- 23 V článku 1 napadeného rozhodnutí konstatuje Komise následující:

„[L]ogistická a obchodní podpora poskytnutá La Poste své dceřiné společnosti SFMI-Chronopost, ostatní finanční transakce mezi těmito dvěma společnostmi, vztah mezi SFMI-Chronopost a Radio France, celní režim vztahující se na La Poste a SFMI-Chronopost, systém poplatku z mezd a kolkovného vztahující se na La Poste a její investice [...] do platforem zásilkových služeb nepředstavují státní podpory ve prospěch SFMI-Chronopost.“

- 24 SFEI dne 2. prosince 1997 vyzval Komisi, aby jí před 17. prosincem 1997 zaslala fax ze dne 3. května 1993, oznámení ze dne 30. května 1996 a zprávu Deloitte, jež byly všechny uvedeny v napadeném rozhodnutí. Téhož dne žalobkyně také požádaly francouzské ministerstvo hospodářství, financí a průmyslu o zaslání zprávy Deloitte. Stejnou žádost učinily dne 9. prosince 1997 vůči komisi pro přístup ke správním dokumentům.
- 25 Komise dopisem ze dne 15. prosince 1997 odmítla žádost SFEI, odvolávajíc se na kodex chování týkající se přístupu veřejnosti k dokumentům Komise a Rady (Úř. věst. 1993, L 340, s. 41). Uplatnila, že jestliže se žádost týká dokumentu v držení orgánu, jehož původcem je ale jiná fyzická nebo právnická osoba nebo členský stát, musí být adresována přímo původci dokumentu. Uplatnila mimoto výjimky vycházející z ochrany obchodního a průmyslového tajemství a ochrany důvěrnosti.
- 26 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 30. prosince 1997 žalobkyně podaly projednávanou žalobu.
- 27 Žalobkyně dne 12. května 1998 předložily žádost týkající se incidenční otázky předkládání dokumentů směřující k tomu, aby Komise poskytla dokumenty, které byly uvedeny v rozhodnutí a ke kterým neměly přístup před jeho přijetím, tedy fax ze dne 3. května 1993, oznámení ze dne 30. května 1996, odpověď na vyjádření SFEI z měsíce srpna 1996 a zprávu Deloitte, což byly dokumenty zaslané francouzskou vládou Komisi. Soud přípisem ze dne 7. května 1998 vyzval Komisi k předložení obou posledně uvedených požadovaných dokumentů. Tyto dokumenty byly předány dne 26. května 1998.
- 28 Podáním došlým soudní kanceláři dne 2. června 1998 předložila Francouzská republika návrh na vstoupení do řízení jako vedlejší účastnice řízení na podporu návrhových žádání žalované. Podáními došlými soudní kanceláři dne 5. června 1998 předložily Chronopost a La Poste tentýž návrh.

- 29 Usnesením předsedy čtvrtého rozšířeného senátu Soudu ze dne 7. července 1998 bylo povoleno vedlejší účastenství Francouzské republiky, Chronopost a La Poste na podporu návrhových žádání žalované.
- 30 Žalobkyně dne 23. července 1998 doručily kanceláři Soudu druhou žádost týkající se incidenční otázky předkládání dokumentů. Soud sdělil žalobkyním dopisem ze dne 10. listopadu 1998 své rozhodnutí této žádosti v tomto stadiu nevyhovět.
- 31 Žalobkyně ve své replice žádaly, aby byla zachována důvěrnost všech dokumentů uvedených v příloze 10 repliky a aby k těmto dokumentům měl přístup pouze Soud. Žalobkyně dopisy ze dne 5. ledna a 10. února 1999 upřesnily, že se tato žádost týká pouze La Poste a Chronopost. Usnesením předsedy čtvrtého rozšířeného senátu Soudu ze dne 5. března 1999 bylo žádosti o zachování důvěrnosti určitých údajů s ohledem na La Poste a Chronopost vyhověno.
- 32 Žalobkyně se na podporu své žaloby dovolávaly čtyř žalobních důvodů pro zrušení, z nichž první vychází z „porušení práv obhajoby, zejména práva na přístup ke spisu“, druhý z „nedostatečného odůvodnění“, třetí z „nesprávných skutkových zjištění a zjevně nesprávného posouzení“ a čtvrtý z „porušení pojmu ‚státní podpora‘“. Čtvrtý žalobní důvod měl dvě části, podle nichž Komise nerespektovala pojem „státní podpora“ jednak tím, že v analýze úplaty za podporu poskytnutou La Poste společnosti SFMI-Chronopost nezohlednila obvyklé tržní podmínky, a jednak tím, že z tohoto pojmu vyloučila různá opatření, jimiž byla SFMI-Chronopost údajně zvýhodněna.

- 33 Soud částečně zrušil článek 1 napadeného rozhodnutí, když přijal první část čtvrtého žalobního důvodu. Z ostatních žalobních důvodů a argumentů žalobkyň Soud přezkoumal pouze první žalobní důvod, vycházející z porušení práv obhajoby, a argumenty rozvinuté v rámci třetího žalobního důvodu vycházejícího z nesprávných skutkových zjištění a zjevně nesprávného posouzení, jež se neshodovaly s těmi, které byly předtím zkoumány v rámci čtvrtého žalobního důvodu. V obou případech byly žalobní důvody předložené žalobkyněmi zamítnuty.
- 34 Návrhy doručenými kanceláří Soudu postupně dne 19. a 23. února 2001 podaly Chronopost, La Poste a Francouzská republika na základě článku 56 Statutu Soudního dvora proti tomuto rozsudku kasační opravné prostředky.
- 35 Na podporu svého kasačního opravného prostředku se Chronopost, La Poste a Francouzská republika dovolávaly několika důvodů kasačního opravného prostředku, z nichž první vycházel z porušení čl. 92 odst. 1 Smlouvy, vyplývajícího z nesprávného výkladu pojmu „obvyklé tržní podmínky“.
- 36 Soudní dvůr rozsudkem ze dne 3. července 2003 zrušil rozsudek Soudu, když přijal první důvod kasačního opravného prostředku, vrátil věc Soudu a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Řízení po vrácení věci

- 37 Věc byla přidělena čtvrtému rozšířenému senátu Soudu. Vzhledem ke změně složení senátů Soudu rozhodnutím Soudu ze dne 13. září 2004 (Úř. věst. C 251, s. 12) byl soudce zpravodaj přidělen k třetímu rozšířenému senátu, kterému byla v důsledku toho projednávána věc přidělena.

- 38 V souladu s čl. 119 odst. 1 jednacího řádu Soudu podaly žalobkyně a žalovaná písemná vyjádření. Žalobkyním a žalované bylo podle čl. 119 odst. 3 jednacího řádu povoleno podat doplňující písemná vyjádření. Písemná vyjádření vedlejších účastnic řízení byla podána v souladu s čl. 119 odst. 1 jednacího řádu po podání doplňujících vyjádření hlavních účastnic řízení.
- 39 Soud (třetí rozšířený senát) rozhodl na základě zprávy soudce zpravodaje zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Soudu vyzval účastnice řízení k předložení určitých dokumentů a písemnému zodpovězení některých otázek. Účastnice řízení těmto výzvám ve stanovených lhůtách vyhověly.
- 40 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty při jednání konaném dne 15. června 2005. V průběhu tohoto jednání byly Komise a La Poste vyzvány k předložení některých dokumentů. Mimoto byla ostatním účastnicím řízení stanovena lhůta pro podání vyjádření k těmto posledně uvedeným dokumentům. Účastnice řízení podaly svá vyjádření ve stanovených lhůtách.
- 41 Ústní část řízení byla ukončena dne 23. srpna 2005.
- 42 Chronopost a La Poste požádaly dopisy ze dne 30. září a 4. října 2005 o povolení podat odpověď na vyjádření žalobkyň k dokumentům předloženým v návaznosti na žádost Soudu vznesenou při jednání.

- 43 Usnesením ze dne 27. října 2005 Soud (třetí rozšířený senát) rozhodl znovu otevřít ústní část řízení v souladu s článkem 62 jednacího řádu.
- 44 Soud rovněž přijal organizační procesní opatření v souladu s článkem 64 jednacího řádu spočívající v založení vyjádření doručených Chronopost dne 30. září a La Poste dne 4. října 2005 do soudního spisu. Vyjádření ostatních účastnic řízení byla rovněž založena do soudního spisu.
- 45 Ústní část řízení byla poté znovu skončena dne 19. prosince 2005.

Návrhová žádání účastnic řízení po vrácení věci

- 46 Žalobkyně navrhují, aby Soud:
- zrušil napadené rozhodnutí;

 - uložil žalované náhradu nákladů řízení ve věci T-613/97;

 - uložil Francouzské republice, Chronopost a La Poste, aby společně a nerozdílně nahradily náklady řízení ve věcech C-83/01 P, C-93/01 P, C-94/01 P a T-613/97 po vrácení věci.

47 Komise podporovaná Francouzskou republikou a La Poste navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;

- uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení v obou stupních.

48 Chronopost navrhuje, aby Soud:

- odmítl žalobu jako nepřijatelnou a podpůrně ji zamítl jako neopodstatněnou;

- uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení v obou stupních.

Právní otázky

1. Úvodní poznámky

49 V návaznosti na rozsudek Soudního dvora a vrácení projednávané věci Soudu žalobkyně v podstatě trvají na druhém, třetím a čtvrtém žalobním důvodu vzneseném v průběhu řízení, ve kterém bylo rozhodnuto rozsudkem Soudu, tedy na žalobním důvodu vycházejícím z porušení povinnosti odůvodnění, na žalobním důvodu vycházejícím z věcných nesprávností a zjevně nesprávného posouzení

v analýze úplaty za podporu poskytnutou La Poste a na žalobním důvodu vycházejícím z nesprávného použití pojmu „státní podpora“. Posledně uvedený žalobní důvod se dělí na dvě části vycházející jednak z porušení pojmu „obvyklé tržní podmínky“ tak, jak vyplývá z rozsudku Soudního dvora, a jednak z nezohlednění některých prvků v pojmu „státní podpora“.

- 50 Na úvod je třeba připomenout, že Soudní dvůr zrušil rozsudek Soudu z důvodu nesprávného právního posouzení při použití čl. 92 odst. 1 Smlouvy. Podle Soudního dvora spočívá toto nesprávné posouzení ve zjištěních Soudu, podle kterých měla Komise v rámci své analýzy otázky, zda logistická a obchodní podpora poskytnutá La Poste SFMI-Chronopost představovala, či nepředstavovala státní podporu, přezkoumat, zda úplné náklady La Poste na poskytnutí této logistické podpory odpovídaly faktorům, které měl podnik jednající za obvyklých tržních podmínek při určování úplaty za poskytnuté služby zohlednit. Soud z toho vyvodil, že Komise měla přinejmenším ověřit, že protiplnění přijaté La Poste bylo srovnatelné s protiplněním vyžadovaným soukromou finanční společností nebo soukromou skupinou podniků, jež nepůsobí ve vyhrazeném odvětví, řídí se strukturální, globální nebo sektorovou politikou a je vedená dlouhodobými záměry. Soudní dvůr uvedl, že toto posouzení, v němž došlo k nesprávnému právnímu posouzení, přehlíží skutečnost, že takový podnik jako La Poste se nachází ve velmi odlišné situaci od situace soukromoprávního podniku, který působí za obvyklých tržních podmínek, a upřesnil v tomto ohledu následující (body 34 až 40 rozsudku Soudního dvora):

„34 La Poste je totiž pověřena službou obecného hospodářského zájmu ve smyslu čl. 90 odst. 2 Smlouvy o ES (nyní po změně čl. 86 odst. 2 ES) (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. května 1993, Corbeau, C-320/91, Recueil, s. I-2533, bod 15). Taková služba v podstatě spočívá v povinnosti zajistit sběr, přepravu a distribuci pošty za jednotné ceny a za kvalitativně obdobných podmínek k užítku všech uživatelů na celém území dotyčného členského státu.

- 35 Za tímto účelem se La Poste musela vybavit, nebo musela být vybavena infrastrukturou a značnými prostředky („poštovní síť“), které jí umožňují poskytovat základní poštovní služby všem uživatelům, včetně oblastí s nízkou hustotou obyvatelstva, ve kterých ceny nepokrývaly náklady vzniklé poskytováním dotčené služby.
- 36 Z důvodu charakteru služby, jejíž zajištění musí síť La Poste umožňovat, neodpovídají vytvoření a udržování této sítě čistě obchodní logice. Jak bylo připomenuto v bodě 22 tohoto rozsudku, UFEX a další ostatně připustily, že taková síť, jako ta, kterou využívala SFMI-Chronopost, není zjevně sítí tržní povahy. Tato síť by tudíž nebyla nikdy vytvořena soukromým podnikem.
- 37 Mimoto je poskytnutí logistické a obchodní podpory neoddělitelně spjato se sítí La Poste, protože spočívá právě v poskytnutí této sítě, jež nemá na trhu obdobu.
- 38 Za těchto podmínek bez jakékoli možnosti srovnání situace La Poste se situací soukromé skupiny podniků působících ve vyhrazeném odvětví musí být „obvyklé tržní podmínky“, které jsou nutně hypotetické, posouzeny s ohledem na objektivní a ověřitelné skutečnosti, které jsou k dispozici.
- 39 V daném případě mohou představovat takové objektivní a ověřitelné skutečnosti náklady vynaložené La Poste na poskytnutí logistické a obchodní podpory její dceřiné společnosti.

- 40 Na základě toho může být vyloučena existence státní podpory ve prospěch SFMI-Chronopost, pokud je jednak prokázáno, že vyžadované protiplnění náležitě pokrývá veškeré dodatečné proměnlivé náklady vynaložené na poskytnutí logistické a obchodní podpory, příslušný podíl na fixních nákladech vzniklých používáním poštovní sítě, jakož i přiměřený výnos vlastního kapitálu v rozsahu, v jakém je použit na konkurenční činnosti SFMI-Chronopost, a pokud jednak nic nenasvědčuje tomu, že tyto částky byly podhodnoceny nebo stanoveny svévolně.“
- 51 S ohledem na tyto závěry Soudního dvora se Soud domnívá, že je namístě přezkoumat nejprve žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti odůvodnění. Žalobní důvody vycházející z věcných nesprávností a zjevně nesprávného posouzení, jakož i z nesprávného použití pojmu „státní podpora“, které splývají, budou pak zkoumány společně.

2. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti odůvodnění

Argumenty účastnic řízení

- 52 Žalobkyně si stěžují na skutečnost, že Komise učinila v napadeném rozhodnutí prostý odkaz na hospodářské zprávy, jež sloužily jako jeho základ, aniž by upřesnila podrobnosti uvedených zpráv umožňující dojít k závěru, že nebyla poskytnuta podpora ve prospěch SFMI-Chronopost, a přezkoumatelné soudem Společenství.
- 53 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že nemůže být zpochybněno, že napadené rozhodnutí je především založeno na závěrech zprávy Deloitte, kterou jim Komise odmítla předat a která může jako jediná odůvodnit obsah napadeného rozhodnutí. Zpráva Deloitte,

kteřá je zásadní součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí, měla být žalobkyním předána nejpozději současně s rozhodnutím nepříznivě zasahujícím do jejich právního postavení, aby jim bylo umožněno využít jejich práv.

- 54 Zadruhé žalobkyně poukazují na to, že je odůvodnění týkající se logistické podpory nedostatečné. Komise v napadeném rozhodnutí nijak neuvědla, jakým způsobem jsou rozděleny „úplné náklady“, z nichž vychází pro celý souhrn plnění, jimiž se vyznačuje expresní poštovní činnost. Odůvodnění Komise k tomuto bodu je zjevně nedostatečné k tomu, aby mu žalobkyně mohly porozumět a aby mohlo být přezkoumáno Soudem, vzhledem k tomu, že neuvádí skutkové okolnosti, které vedly Komisi k úsudku, že „celková úplata zaplacená SFMI-Chronopost za logistickou podporu poskytnutou La Poste byla vyšší než celková částka provozních nákladů v průběhu období 1986–1995“, a neumožňovala tedy dojít k závěru, že byly poskytnuty podpory.
- 55 Zatřetí se žalobkyně domnívají, že je odůvodnění týkající se obchodní podpory nedostatečné. Komise nijak neuvádí, jaký je podíl „úplných nákladů“ odpovídající nákladům obchodní podpory, z nichž vychází, ani jaké zvláštní plnění z titulu obchodní podpory tento podíl odměňuje. Mimoto je takové ověření komplexní z důvodu nevymezení pojmu „marketingové náklady“. Žalobkyně se mimoto domnívají, že Komise odpověděla na jimi poskytnutá velmi přesná vyhodnocení týkající se nákladů na reklamu služeb SFMI a hodnoty používání dobrého jména ochranné známky La Poste pouze neurčitou kritikou.
- 56 Komise měla podle žalobkyň do napadeného rozhodnutí zahrnout tabulky získané od francouzské vlády, které podrobně vyčíslují náklady, a nemohla omlouvat nedostatek odůvodnění snahou nezatežovat nadměrně napadené rozhodnutí nebo obchodním tajemstvím. Upozorňují na to, že referenční období první stížnosti (1986–1990) již bylo „z obchodního hlediska zastaralé“. V důsledku toho zůstalo posouzení Komise abstraktní a odůvodnění nedostatečné.

- 57 Začtvrté žalobkyně připomínají, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se vyskytují rozpory rovnající se nedostatečnému odůvodnění, pokud jde o metodu zvanou „zpětná extrapolace“. Komise totiž nejprve vysvětlila, že se cena logistické podpory vypočítá násobením počtu zpracovaných zásilek nebo jejich váhy jednotkovou cenou jednotlivých úkonů, přičemž poté uvedla, že až do roku 1992 La Poste nepoužívala analytické účetnictví.
- 58 Žalobkyně dále uvádějí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být posuzováno s ohledem na okolnosti projednávaného případu, které v projednávané věci odůvodňují obzvláště důkladné odůvodnění. Jedná se o takové okolnosti jako neoznámení, nadměrná délka správního řízení (rozhodnutí bylo vydáno 81 měsíců po podání první stížnosti), značné obtíže, jež Komise připouští, zejména při zjišťování, zda mohou být vytýkaná opatření považována za státní podpory, pravděpodobný charakter existence podpory zjištěný Komisí, zrušení prvního zamítavého rozhodnutí poté, co proti němu byla podána žaloba na neplatnost, naprostý nedostatek řádné péče Komise po dobu tří let (mezi datem zrušení jejího rozhodnutí dne 9. července 1992 a datem veřejného jednání před Soudním dvorem ve věci, ve které byl vydán rozsudek SFEI, tedy 24. října 1995), existence rozsudku SFEI poskytujícího hlavní zásady, odmítnutí přístupu k soudnímu spisu, byt' zbavenému případných důvěrných skutečností, a zapsání sporných opatření do seznamu neoznámených podpor. Žalobkyně konečně dodávají, že Komisi zasílaly stále přesnější hospodářské studie.
- 59 Komise se na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, domnívá, že v napadeném rozhodnutí (pod bodem D.1) uvedla způsob rozdělení „úplných nákladů“. Připomíná, že metoda použitá La Poste, která je Komisí přijímána, jakož i její výsledky, tedy míra pokrytí „úplných nákladů“ vynaložených La Poste v průběhu jednotlivých let, je tam popsána ve svých jednotlivých etapách. Podle Komise se stačí za účelem přezkumu existence podpory odvolávat na použitou metodu a na získané výsledky,

aniž by byly převzaty příslušné tabulky, které by znění rozhodnutí Komise nadměrně zatížily. Dodává, že judikatura nevyžaduje, aby odůvodnění specifikovalo všechny relevantní skutkové a právní poznatky, zejména pokud jde o otázku technické volby.

- 60 Komise připomíná, že jí rozvržení těchto úplných nákladů bylo francouzskými orgány poskytnuto dne 30. května 1996. Toto rozvržení, s drobnými obměnami podle let, v zásadě rozlišuje jednotlivé úkony poštovních úřadů, třídících center a zaměstnanců La Poste. Uvedené tabulky se vždy vztahují k úplným nákladům a za účelem prokázání míry ročního pokrytí srovnávají tyto náklady s jednotkovými cenami subdodavatelského zpracování každého plnění. Tyto vyčíslené údaje přitom mají charakter obchodního tajemství, jelikož odkrývají strukturu nákladů a finančních toků mezi mateřskou společností a její dceřinou společností.
- 61 Chronopost zdůrazňuje, že povinnost odůvodnění Komise s ohledem na stěžovatele spočívá ve vyložení důvodů, ze kterých ve stížnosti uplatňované skutkové a právní poznatky nepostačují k prokázání existence státní podpory. Nemůže však být vyžadováno zvláštní odůvodnění, a to ani pro každou provedenou technickou volbu, ani pro skutečnosti, které byly zjevně nerelevantní, neměly žádný nebo měly jednoznačně druhořadý význam.
- 62 Chronopost se domnívá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostačující. Zdůrazňuje, že Komise není povinna do napadeného rozhodnutí zahrnovat veškeré výpočty analytického účetnictví. Chronopost mimoto uvádí, že údajné nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo shledáno ani Soudem, ani Soudním dvorem, a to i přes to, že nedostatečné odůvodnění je otázkou veřejného pořádku, která z toho důvodu může být zkoumána i bez návrhu. V rozporu se závěrem, který žalobkyně dovozují z judikatury, postačí, když Komise uvede, jaké výpočty použila.

Závěry Soudu

Připomenutí judikatury v oblasti odůvodnění

- 63 Je namístě připomenout, že odůvodnění vyžadované článkem 190 Smlouvy o ES (nyní článek 253 ES) musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž aktu vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 190 Smlouvy, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63 a uvedená judikatura).
- 64 Zejména jedná-li se o rozhodnutí Komise, z něhož vyplývá, že se nejedná o státní podporu uvedenou ve stížnosti, je Komise povinna každopádně objasnit stěžovateli dostatečným způsobem důvody, proč skutkové a právní poznatky uplatňované ve stížnosti nepostačují k prokázání existence státní podpory. Komise nicméně není povinna zaujmout postoj k těm skutečnostem, které jsou zjevně nerelevantní nebo nemají žádný, nebo mají jednoznačně druhořadý, význam (výše uvedený rozsudek Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 64).
- 65 Je mimoto namístě zdůraznit, že se v případech, kdy je Komise za účelem plnění svých funkcí vybavena posuzovací pravomocí, klade o to větší důraz na dodržování záruk přiznaných právním řádem Společenství. Mezi tyto záruky patří zejména

povinnost příslušného orgánu zkoumat pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu a dostatečně odůvodnit svá rozhodnutí (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München, C-269/90, Recueil, s. I-5469, bod 14).

66 Komise krom toho sice není v odůvodnění rozhodnutí, která přijala za účelem zajištění provádění pravidel hospodářské soutěže, povinna rozebírat všechny skutkové a právní poznatky, jakož i úvahy, které ji k přijetí takového rozhodnutí vedly, to však nemění nic na skutečnosti, že je povinna na základě článku 190 Smlouvy uvést alespoň skutečnosti a úvahy, v nichž spatřuje základní význam pro své rozhodnutí, umožňujíc tak soudu Společenství a zúčastněným zjistit podmínky, za kterých Smlouvu provedla (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 15. září 1998, European Night Services a další v. Komise, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Recueil, s. II-3141, bod 95 a uvedená judikatura).

67 Z judikatury také vyplývá, že kromě výjimečných okolností musí rozhodnutí ve svém znění obsahovat odůvodnění a nemůže být poprvé a *a posteriori* objasněno před soudem (viz rozsudky Soudu ze dne 14. května 1998, Buchmann v. Komise, T-295/94, Recueil, s. II-813, bod 171, a výše uvedený rozsudek European Night Services a další v. Komise, bod 95 a uvedená judikatura). Je totiž namístě připomenout, že odůvodnění musí být dotyčné osobě v zásadě sděleno současně s rozhodnutím nepříznivě zasahujícím do jejího právního postavení. Chybějící odůvodnění nemůže být zhojeno skutečností, že se dotyčná osoba dozví důvody rozhodnutí v průběhu řízení před soudy Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2005, Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 463). Pokud je tedy rozhodnutí Komise, kterým se provádí článek 92 Smlouvy, stíženo závažnými opomenutími, nemůže je Komise napravit tím, že bude poprvé před Soudem uplatňovat údaje a další prvky svého rozboru, které umožňují konstatovat, že její provedení článku 92 Smlouvy bylo správné, ledaže by šlo o prvky jejího rozboru,

kteřé nebyly v průběhu předchozího správního řízení zpochybněny žádným z účastníků řízení (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *European Night Services a další v. Komise*, bod 96).

68 Z toho vyplývá, že argumentace předložená Soudu zmocněnci Komise nemůže napravit nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Soudu ze dne 18. ledna 2005, *Confédération nationale du Crédit mutuel v. Komise*, T-93/02, Sb. rozh. s. II-143, bod 126 a uvedená judikatura).

69 Výrok a důvody rozhodnutí, které musí být povinně odůvodněné na základě článku 190 Smlouvy, totiž představují nedílný celek, takže je věcí pouze kolegia členů Komise na základě zásady kolegiality, přijmout obojí dohromady, přičemž jakákoliv změna v odůvodnění překračující prosté opravy pravopisu nebo gramatiky patří do výlučné pravomoci kolegia (výše uvedený rozsudek *Confédération nationale du Crédit mutuel v. Komise*, bod 124, odkazující na rozsudek Soudního dvora ze dne 15. června 1994, *Komise v. BASF a další*, C-137/92 P, Recueil, s. I-2555, body 66 až 68).

70 V tomto ohledu je třeba připomenout, že soud Společenství je povinen se v rámci žaloby na neplatnost podané na základě článku 173 Smlouvy o ES (nyní článek 230 ES) omezit na přezkum legality napadeného aktu. V důsledku toho nepřísluší Soudu, aby případné nedostatky v odůvodnění zhojil nebo uvedené odůvodnění Komise doplnil tím, že do něj přidá nebo v něm nahradí skutečnosti, které nevyplývají ze samotného napadeného rozhodnutí.

71 Je tedy třeba přezkoumat, zda napadené rozhodnutí, které je založeno na komplexních ekonomických posouzeních, bylo přijato při dodržení právě uvedených zásad. Na základě judikatury uvedené v bodech 66 až 70 výše je zejména namístě přezkoumat, zda Komise dodržela povinnost odůvodnění, jediňe s ohledem na důvody uvedené ve znění samotného napadeného rozhodnutí.

K dosahu přezkumu dodržení povinnosti odůvodnění v projednávaném případě

72 Je třeba připomenout, že Soud je povinen přezkoumat dodržení povinnosti odůvodnění Komise na základě článku 190 Smlouvy, pokud jde o její závěr ohledně neposkytnutí státní podpory ve prospěch SFMI-Chronopost. S ohledem na zásady vytyčené Soudním dvorem v jeho rozsudku, převzaté v bodě 50 výše, to znamená zejména přezkoumání dostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se jednak zjištění, zda protiplnění vyžadované od SFMI-Chronopost pokrývá zaprvé veškeré dodatečné proměnlivé náklady vynaložené při poskytnutí logistické a obchodní podpory, zadruhé příslušný podíl sdílených fixních nákladů vzniklých v důsledku používání poštovní sítě a zatřetí přiměřený výnos vlastního kapitálu v rozsahu, v jakém je použit na konkurenční činnosti SFMI-Chronopost, a jednak zjištění, zda existují, nebo neexistují i nepřímé důkazy, že byly tyto částky podhodnoceny nebo stanoveny svévolně.

73 V tomto ohledu se Soud domnívá, že důvody, pro které Komise odmítla metodu výpočtu nákladů navrhnutou žalobkyněmi, sice jasně vyplývají z odůvodnění vyjádřeného v bodech 49 až 56 napadeného rozhodnutí, avšak toto odůvodnění musí také obsahovat dostatečné vysvětlení, co se týče způsobu, kterým Komise, používajíc metodu zvanou „metoda úplných nákladů“, vypočítala a vyčíslila náklady La Poste – včetně nákladů uznaných Soudním dvorem ve svém rozsudku o kasačním opravném prostředku pro tyto účely jako relevantní –, jakož co se týče protiplnění vyžadovaného v tomto ohledu od SFMI-Chronopost s cílem umožnit Soudu výkon přezkumu legality posouzení Komise týkajícího se existence státní podpory. V této souvislosti je namístež zamítnout argument Chronopost, podle kterého je napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněno vzhledem k tomu, že ani Soud, ani Soudní dvůr neuplatnily nedostatečné odůvodnění, jež představuje nepominutelný důvod. Ani Soud, ani Soudní dvůr totiž nebyly povinny namítat v tomto ohledu nedostatečnost odůvodnění vzhledem k tomu, že Soud zrušil napadené rozhodnutí v prvním stupni pouze z důvodu nesprávného právního posouzení při použití článku 92 Smlouvy (body 64 až 79 rozsudku Soudu) a že Soudní dvůr se při přezkumu posouzení, jež Soud provedl na podporu tohoto závěru, omezil na přezkum jeho legality (body 31 až 42 rozsudku Soudního dvora).

- 74 Vzhledem k tomu se Soud domnívá, že je nezbytné přezkoumat otázku, zda Komise dostatečně odůvodnila své posouzení zaprvé, pokud jde o pokrytí dodatečných proměnlivých nákladů vynaložených při poskytnutí logistické a obchodní podpory; zadruhé, pokud jde o příslušný podíl sdílených fixních nákladů vzniklých používáním poštovní sítě, a zatřetí, pokud jde o přiměřený výnos vlastního kapitálu.

K odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se dodatečných proměnlivých nákladů vynaložených při poskytnutí logistické a obchodní podpory

- 75 Pokud jde o dodatečné proměnlivé náklady vynaložené při poskytnutí logistické a obchodní podpory La Poste společnosti SFMI-Chronopost, je v třicátém třetím bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno následující:

„Za účelem určení celkové částky podpory poskytnuté SFMI-Chronopost vypočítala La Poste nejprve své přímé provozní náklady s výjimkou nákladů na vrcholové a regionální vedení, vzhledem ke škále služeb (řetěz základních operací) odpovídající plnění a vzhledem ke skutečným objemům přepravy. Náklady na vrcholové a regionální vedení jsou pak rozděleny v poměru k pořizovacím nákladům každého plnění.

Pokud jde o škálu služeb, La Poste nepoužívala systém analytického účetnictví, který by jí umožňoval vypočítat skutečné náklady spojené s poskytnutím této logistické podpory SFMI-Chronopost. Do roku 1992 byly tyto náklady vypočítávány na základy odhadů. Plnění poskytnutá SFMI-Chronopost byla rozložena na řadu základních úkonů, které před rokem 1992 nebyly časově měřeny. Za účelem určení těchto nákladů La Poste kladla tato plnění na roveň obdobným existujícím poštovním

službám, jejichž jednotlivé úkony již byly časově měřeny a hodnoceny (například doručení doporučeného dopisu). Délka a náklady dotčených úkonů byly v roce 1992 vypočítávány s ohledem na skutečné objemy přepravy expresní pošty. Tyto výpočty umožnily La Poste vyčíslit skutečné náklady její logistické podpory.“

- 76 V tomto ohledu došla Komise v padesátém sedmém bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí k následujícímu závěru:

„Komise se domnívá, že interní ceny, za které jsou poskytovány výrobky a služby mezi společnostmi náležejícími do téže skupiny, nepředstavují jakékoli finanční zvýhodnění, pokud se jedná o ceny vypočítané na základě úplných nákladů (tedy celkových nákladů plus výnosu vlastního kapitálu). Platby uskutečněné v projednávaném případě SFMI-Chronopost nepokrývaly celkové náklady v průběhu prvních dvou let provozu, ale pokrývaly veškeré náklady s výjimkou nákladů na vrcholové a regionální vedení. Komise se domnívá, že tato situace není nenormální vzhledem k tomu, že příjmy pocházející z činnosti nového podniku náležejícího do skupiny společností mohou v průběhu počátečního období pokrývat pouze proměnlivé náklady. Jakmile podnik stabilizoval svoje postavení na trhu, příjmy, kterých dosahuje, musí být vyšší než proměnlivé náklady, tak aby přispívaly k pokrytí fixních nákladů skupiny. V průběhu prvních dvou účetních období (1986 a 1987) pokrývaly platby uskutečněné SFMI-Chronopost nejen proměnlivé náklady, ale také některé fixní náklady (například nemovitosti a vozidla). Francie prokázala, že úhrada zaplacená SFMI-Chronopost za podporu, která jí byla poskytnuta, pokrývá od roku 1988 veškeré náklady vynaložené La Poste plus podíl na výnosu vlastního kapitálu. V důsledku toho byla logistická a obchodní podpora poskytnutá La Poste její dceřiné společnosti poskytnuta za obvyklých tržních podmínek a nepředstavovala státní podporu.“

- 77 Tyto důvody nestanovují dostatečně ani přesný dosah, který Komise zamýšlela svěřit ekonomickým a účetním pojmům používaným za tímto účelem, ani přesný

charakter nákladů, které zkoumala, aby prokázala, že nebyla poskytnuta státní podpora, za účelem umožnit Soudu výkon jeho přezkumu k otázce, zda tyto náklady skutečně odpovídají dodatečným proměnlivým nákladům vynaloženým při poskytnutí logistické a obchodní podpory ve smyslu rozsudku Soudního dvora.

- 78 Pokud jde totiž o pojem „přímé provozní náklady“, uvedený ve třicátém třetím bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedla Komise ve svém dopise ze dne 27. května 2005, odpovídajíc na písemnou otázku Soudu, pouze to, že jde o přičitatelné náklady. Komise v tomto dopise dodala, že v rámci La Poste tyto přičitatelné náklady zahrnovaly také část fixních nákladů s výjimkou nákladů na vrcholové a regionální vedení.
- 79 S ohledem na samotné napadené rozhodnutí přitom není možné zjistit, jaké byly přímé provozní náklady ani jaké jsou náklady, které jsou v účetnictví La Poste přímo přičitatelné jednotlivým činnostem. Přičitatelné náklady se totiž u jednotlivých podniků liší podle používaného účetního systému.
- 80 Soud se nadto jen pro úplnost domnívá, že tato otázka není osvětlena ani s ohledem na písemná vyjádření Komise předložená v průběhu řízení, která Soud každopádně nemohl zohlednit v rámci přezkumu odůvodnění napadeného rozhodnutí jako takového (viz body 66 až 70 výše). Komise ve svých písemnostech vysvětluje, že na základě analytického účetnictví zahrnujícího vhodné oddělení různých účetních položek směřoval postup sledovaný v napadeném rozhodnutí k přeskupení jednotlivých nákladů (externí nákupy majetku a služeb, zaměstnanci, amortizace a údržba hmotného investičního majetku) buď podle jejich provozního charakteru (činnosti pošt, přeprava, distribuce, třídění, činnosti finančního druhu) – pokud se jedná o přímé náklady (proměnlivé, tedy přičitatelné zpracované zásilce, a fixní) –, nebo podle jejich strukturálního charakteru (regionální nebo národní správní struktury pro poštu a finanční služby, společné struktury) – pokud se jedná o nepřímé náklady (plně fixní). V důsledku toho byly nepřímé (fixní) strukturální náklady (jak společné náklady tak náklady náležející k poště nebo finančním službám) zaúčtovány na „poštovní“ činnosti v poměru k provozním nákladům (přímým) vznikajícím každou

jednotlivou činností. Nepřímé náklady (neprovozní strukturální náklady zahrnující také ústřední a regionální obchodní a reklamní náklady) tak byly ve vztahu ke čtyřem „poštovním“ činnostem (sběr, distribuce, třídění a přeprava) účtovány v poměru k nákladům přímo obsaženým v každé z uvedených činností. Náklady na jednotlivé jednotky pracovních úkonů (délka úkonu vyjádřená v minutách nebo množství přepravovaných tun) byly získány jako podíl skutečných úplných nákladů ohledně každé činnosti a přesné délky pracovního úkonu vyjádřené v minutách (nebo množství přepravených tun). Násobením těchto jednotkových nákladů časem stráveným plněním ve prospěch SFMI-Chronopost (nebo přepravenou váhou) byly určeny celkové náklady plnění poskytnutých La Poste její dceřiné společnosti.

81 Soud se domnívá, že tato vysvětlení pouze posilují závěr, podle kterého je odůvodnění napadeného rozhodnutí jako takové příliš obecné k tomu, aby umožnilo Soudu přezkoumat legality posouzení Komise, pokud jde o otázku, zda byly pokryty veškeré náklady vynaložené La Poste při poskytnutí logistické a obchodní podpory SFMI-Chronopost. Nedostatek odůvodnění je ještě zvýrazněn skutečností, že Komise v napadeném rozhodnutí používá jednotlivé ekonomické a účetní pojmy nepřesně. Výklad pedesátého sedmého bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého „[p]okřývaly platby provedené SFMI-Chronopost v průběhu prvních dvou účetních období (1986 a 1987) nejen proměnlivé náklady, ale také některé fixní náklady (například nemovitosti nebo vozidla)“, totiž neumožňuje přesné určení, co je těmito „některými fixními náklady“, které SFMI-Chronopost pokryla.

82 Napadené rozhodnutí mimoto neobsahuje vysvětlení otázky, jakým způsobem byla plnění poskytnutá SFMI-Chronopost rozložena do řady základních úkonů, nebo jakým způsobem La Poste kladla tato plnění na roveň obdobným existujícím poštovním službám. Vzhledem k tomu, že plnění poskytnutá SFMI-Chronopost nebyla před rokem 1992 časově měřena a že až do roku 1992 byly skutečné náklady spojené s poskytnutím logistické a obchodní podpory SFMI-Chronopost ze strany

La Poste počítány na základě odhadů, by přitom bývalo nezbytné vysvětlit v napadeném rozhodnutí způsob, jakým bylo toto srovnání provedeno, aby adresát napadeného rozhodnutí a ostatní zúčastnění, jakož i Soud mohli ověřit, zda tento postup vedl k existenci případných nesprávných skutkových zjištění nebo nesprávných posouzení, či nikoli.

83 Přesná vysvětlení by bývala byla nezbytná zvláště k tomu, aby bylo umožněno ověření způsobu, kterým byla v úplných nákladech zohledněna obchodní podpora poskytnutá La Poste SFMI-Chronopost. Stejně tak, jako byla podle Komise oddělena plnění poskytnutá SFMI-Chronopost spojená s určitou službou od ostatních činností La Poste, by bylo třeba odůvodnit existenci, jakož i rozsah nákladů spojených s obchodní podporou. Z vysvětlení obsažených v napadeném rozhodnutí přitom nijak nevyplývá, jakým způsobem byla taková podpora zohledněna ve výpočtu úplných nákladů.

84 V důsledku toho by bylo nezbytné do napadeného rozhodnutí v tomto ohledu zahrnout přiměřené odůvodnění a přinejmenším obecné shrnutí analytických účetních výpočtů k plněním poskytnutým SFMI-Chronopost, za případného odstranění důvěrných údajů.

85 Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné odůvodnění posouzení Komise, pokud jde o existenci, nebo neexistenci dodatečných proměnlivých nákladů vynaložených při poskytnutí logistické a obchodní podpory.

K odůvodnění týkajícímu se příslušného podílu na fixních nákladech vzniklých používáním poštovní sítě

- 86 Pokud jde o podíl na fixních nákladech vzniklých používáním poštovní sítě, z třicátého třetího bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že „[n]áklady na vrcholové a regionální vedení jsou [...] rozdělovány v poměru k pořizovacím nákladům každého plnění“.
- 87 Je třeba poznamenat, že s ohledem na samotné napadené rozhodnutí není možné určit, jaké typy nákladů jsou v těchto nákladech na vrcholové a regionální vedení zahrnuty. Soud zejména nemůže ověřit, zda podle názoru Komise představuje část nákladů na vrcholové a regionální vedení náklady, jež mohou být kvalifikovány jako fixní náklady vzniklé používáním poštovní sítě, které z tohoto důvodu měly být zohledněny při výpočtu protiplnění vyžadovaného od SFMI-Chronopost. Tato kvalifikace má přitom zvláštní význam vzhledem k tomu, že Komise v napadeném rozhodnutí také konstatovala, že náklady na vrcholové a regionální vedení La Poste nebyly během let 1986 a 1987 ze 100 % pokryty úplatou zaplacenou SFMI-Chronopost. Z třicátého třetího bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí naopak vyplývá, že míra pokrytí úplných nákladů byla pouze v roce 1986 70,3 % a v roce 1987 84,3 %.
- 88 Komise zejména přesně neurčila, jaké byly podle ní fixní náklady vzniklé používáním poštovní sítě La Poste ze strany SFMI-Chronopost. Napadené rozhodnutí zejména nestanoví, zda existují jiné fixní náklady než náklady na vrcholové a regionální vedení, které měly být považovány za fixní náklady vzniklé používáním poštovní sítě a které již pojmově nespádají do kategorie dodatečných proměnlivých nákladů vynaložených při poskytnutí logistické a obchodní podpory SFMI-Chronopost. Soud tudíž není s to ověřit, zda byl s ohledem na požadavky vyjádřené Soudním dvorem v jeho rozsudku tento podíl na fixních nákladech určen správně.

- 89 Za těchto okolností není v důsledku toho napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněno vzhledem k tomu, že Soudu neumožňuje ověřit jednak, zda náklady na vrcholové a regionální vedení zahrnují fixní náklady vzniklé používáním poštovní sítě, a jednak, zda existovaly jiné fixní náklady La Poste spojené s používáním poštovní sítě, které mělo protiplnění vyžadované od SFMI-Chronopost pokrývat v souladu s požadavky určenými Soudním dvorem v jeho rozsudku o kasačním opravném prostředku.

K odůvodnění týkajícímu se přiměřeného výnosu vlastního kapitálu

- 90 Pokud jde o výnos vlastního kapitálu, tvrdí Komise v padesátém sedmém bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „Francie prokázala, že úplata zaplacená SFMI-Chronopost od roku 1988 za podporu, která jí byla poskytnuta, pokrývá veškeré náklady vynaložené La Poste plus podíl na výnosu vlastního kapitálu“. Napadené rozhodnutí nicméně neuvádí, jaký byl podíl, který přinesla SFMI-Chronopost za účelem zajištění výnosu vlastního kapitálu La Poste.
- 91 Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že Komise vypočítala MVN. Napadené rozhodnutí nicméně nestanoví, zda byl tento výpočet MVN proveden za účelem prokázání, že bylo splněno kritérium soukromého investora nebo za účelem výpočtu výnosu vlastního kapitálu. V tomto ohledu je v padesátém osmém bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno pouze to, že „[K]omise také přezkoumala otázku, zda je jednání La Poste jakožto akcionáře SFMI-Chronopost obchodně odůvodněno s ohledem na zásadu investora v tržním hospodářství [...]“, a že „[z]a účelem prokázání, zda La Poste jednala jako investor v tržním hospodářství, musí Komise přezkoumat návratnost pro mateřskou společnost, vyjádřenou jako dividendy a přírůstek hodnoty kapitálu“.

92 Mimoto i za předpokladu, že výpočet MVN, jak je přejat v napadeném rozhodnutí, sloužil k ověření výnosu vlastního kapitálu určeného ke konkurenční činnosti SFMI-Chronopost, nestanoví napadené rozhodnutí kapitál, o němž se Komise domnívá, že byl na tuto činnost skutečně určen, aby došla k závěru, že nebyla poskytnuta státní podpora. V tomto ohledu se Komise omezuje v padesátém devátém bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí na tvrzení, že „[p]ro výpočet MVN vzala Komise v úvahu jednak vložení kapitálu uskutečněné La Poste v roce 1986, a jednak dividendy vyplacené společností SFMI-Chronopost v průběhu let 1986–1991 a hodnotu této společnosti v roce 1991“. Komise dodává v šedesátém druhém bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „vypočítala MVN a srovnala ji s náklady na vlastní zdroje SFMI-Chronopost v roce 1986 (13,65 %), tedy v roce, kdy byla společnost založena a zahájila činnost, což jí umožnilo ověřit, zda byla celková návratnost investic dostatečná“, a dochází na základě toho k závěru, že „MVN vypočítaná Komisí dalece překračuje kapitálové náklady v roce 1986“ a že „[f]inanční transakce, jež proběhly mezi La Poste a její dceřinou společností v průběhu období 1986–1991, v důsledku toho nezahrnují žádný prvek podpory“. Napadené rozhodnutí tak pouze uvádí, že Komise zohlednila jednak vložení kapitálu uskutečněné La Poste v roce 1986, a jednak finanční transakce, které proběhly mezi La Poste a její dceřinou společností v průběhu období 1986-1991, aniž by Komise s dostatečnou přesností určila, o jaké transakce se jedná.

93 Mimoto i za předpokladu, že by MVN s dostatečnou přesností zohledňovala výnos vlastního kapitálu určeného na konkurenční činnost SFMI-Chronopost, není Soud každopádně s to přezkoumat, zda byl tento případný výnos vlastního kapitálu přiměřený ve smyslu bodu 40 rozsudku Soudního dvora vzhledem k tomu, že výpočet MVN nevyplývá z napadeného rozhodnutí.

K odůvodnění ohledně pokrytí nákladů obecně

94 Pokud jde o závěry Komise převzaté v padesátém sedmém bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterých „[v] průběhu prvních dvou účetních období

(1986 a 1987) platby uskutečněné SFMI-Chronopost pokrývaly nejen proměnlivé náklady, ale také některé fixní náklady (například nemovitosti a vozidla)“ a „Francie prokázala, že úhrada zaplacená SFMI-Chronopost za podporu, která jí byla poskytnuta, pokrývá od roku 1988 veškeré náklady vynaložené La Poste plus podíl na výnosu vlastního kapitálu“, je namístě se domnívat, že jde o nezdůvodněná tvrzení nepřipouštějící diskuzi. Napadené rozhodnutí totiž nezahrnuje ani podrobný přezkum různých fází výpočtu úplaty za dotýčnou podporu nebo nákladů na infrastruktury přičitatelných této podpoře, ani číselné údaje analýzy příslušných nákladů. Komise se k tomuto, aniž by stanovila hodnoty a výpočty, na nichž se zakládá její analýza a její závěry, spokojuje s tvrzením, že úplné náklady La Poste byly pokryty úplatou SFMI-Chronopost.

- 95 Za těchto podmínek je nemožné, aby Soud přezkoumal, zda metoda a etapy analýzy použité Komisí nejsou stíženy nesprávnostmi a zda jsou slučitelné se zásadami vytýčenými v rozsudku Soudního dvora k určení existence nebo neexistence státní podpory.

K nutnosti podrobného odůvodnění

- 96 Je mimoto namístě připomenout, že dosah povinnosti odůvodnění musí být posouzen s ohledem na okolnosti projednávaného případu, které mohou případně odůvodnit podrobnější odůvodnění.
- 97 V projednávaném případě spočívají okolnosti odůvodňující podrobnější odůvodnění ve skutečnosti, že zaprvé šlo o jedno z prvních rozhodnutí, které se v rámci použití ustanovení v oblasti státních podpor dotklo složité otázky výpočtu nákladů mateřské společnosti působící na vyhrazeném trhu a poskytující logistickou a obchodní podporu své dceřině společnosti, jež na vyhrazeném trhu nepůsobí. Zadruhé měly

zrušení prvního zamítavého rozhodnutí Komise ze dne 10. března 1992 po podání žaloby na neplatnost a rozsudek SFEI Soudního dvora vést Komisi k odůvodnění jejího přístupu s o to větší péčí a přesností, pokud jde o zpochybněné body. Konečně skutečnost, že žalobkyně předložily v průběhu správního řízení několik hospodářských studií měla Komisi také vést k přípravě pečlivého odůvodnění poskytujícího odpovědi na základní těmito hospodářskými studii podpořené argumenty žalobkyň.

- 98 Soud se za těchto okolností domnívá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se omezuje na velmi obecné vysvětlení Komisí použité metody posouzení nákladů a získaných konečných výsledků, aniž by byly s požadovanou přesností přiřazeny jednotlivé náklady La Poste vynaložené při poskytnutí logistické a obchodní podpory SFMI-Chronopost, jakož i fixní náklady vzniklé používáním poštovní sítě, a upřesněn výnos vlastního kapitálu, neodpovídá požadavkům článku 190 Smlouvy.
- 99 Pokud jde o argument Komise, podle kterého mají číselné údaje spojené s uvedenými výpočty charakter obchodního tajemství, postačuje konstatovat, že Komise mohla použité metody a provedené výpočty vysvětlit podrobněji, aniž by prozradila případná obchodní tajemství. Tuto možnost ostatně potvrzují vysvětlení poskytnutá Komisí v průběhu řízení, zejména v jejích písemnostech a jejích odpovědích na ústní a písemné otázky Soudu. Komise mohla v každém případě poskytnout proškrtané údaje a nedůvěrné verze těchto analýz.
- 100 V důsledku toho je namístě se domnívat, že napadené rozhodnutí Soudu neumožňuje, aby ověřil existenci a rozsah jednotlivých nákladů, které spadají pod pojem „úplné náklady“, jak jsou definovány Komisí v napadeném rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tudíž Soudu neumožňuje, aby přezkoumal

legalitu posouzení, které Komise v tomto ohledu provedla, jakož i jeho slučitelnost s požadavky stanovenými Soudním dvorem v jeho rozsudku o kasačním opravném prostředku pro účely dosažení závěru, že nebyla poskytnuta státní podpora.

- 101 Z toho vyplývá, že je namístě napadené rozhodnutí z důvodu nedostatečného odůvodnění zrušit v rozsahu, v jakém dochází k závěru, že logistická a obchodní podpora poskytnutá La Poste SFMI-Chronopost nepředstavuje státní podporu.

3. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení pojmu „státní podpora“

Úvodní poznámky

- 102 S ohledem na výše uvedené není možné přezkoumat argumenty, jichž se žalobkyně dovolávají v první části čtvrtého žalobního důvodu, vycházející z údajného nepokrytí nákladů SFMI-Chronopost, podhodnocení a svévolného stanovení některých skutečností, z nichž Komise vycházela, nesprávností v účetních opravách uskutečněných v příloze 4 zprávy Deloitte, abnormálně vysoké úrovně MVN nebo příčin výnosnosti SFMI-Chronopost.

- 103 Pokud jde o ostatní argumenty, které žalobkyně předložily v první části čtvrtého žalobního důvodu, tedy údajné zjevné nesprávnosti spojené s metodou zvanou lineární „zpětná extrapolace“, jakož i neexistenci analytického účetnictví La Poste v rozhodném období, budou posouzeny níže.

K porušení pojmu „obvyklé tržní podmínky“

K použití metody zpětné extrapolace

— Argumenty účastnic řízení

- 104 Žalobkyně se domnívají, že vzhledem k neexistenci analytického účetnictví v rámci La Poste v roce 1992 není metoda zpětné extrapolace výpočtů týkajících se let 1986 až 1992 odůvodněna. Žalobkyně zdůrazňují, že Komise věděla o neexistenci analytického účetnictví před přijetím napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu žalobkyně připomínají, že již v roce 1996 francouzská Rada pro hospodářskou soutěž poukázala na to, že účetnictví La Poste neumožňuje přerozdělení zaúčtovaných nákladů na síť. V důsledku toho měla Komise podle žalobkyň odmítnout přijetí metody posouzení nákladů La Poste zakládající se na takovém účetnictví.
- 105 Žalobkyně z toho vyvozují, že se Komise nacházela v situaci, kdy nemohla zaúčtovat provozní subdodavatelské náklady La Poste.
- 106 Žalobkyně shledávají tři nesprávnosti. Zaprvé, celkové jednotkové náklady poskytování expresní poštovní činnosti nejsou pevné, ale značně se snižují se zvyšujícím se objemem služeb. Metoda zvolená Komisí přitom nezohledňovala rostoucí výnosy z rozsahu. V důsledku toho tato metoda vedla k podhodnocení nákladů vzniklých v důsledku plnění určených SFMI-Chronopost v počátečním období, a to tím spíše, že se jednalo o druh plnění, u něhož bylo od počátku činnosti třeba nést značné fixní náklady. Žalobkyně se v tomto ohledu domnívají, že volba metody lineární zpětné extrapolace vedla ke snížení nákladů v poměru 3 : 1.

- 107 Zadruhé zvolený „deflační koeficient“, tedy míra růstu objemu mezd, není z ekonomického pohledu přiměřený. Žalobkyně tvrdí, že vývoje objemu mezd nelze použít jako „deflačního koeficientu“ nákladů La Poste, protože náklady na vyřízení zásilky SFMI-Chronopost nijak nezávisí na vývoji počtu zaměstnanců La Poste. Mohly být prováděny rozsáhlé nábory zaměstnanců z konjunkturálních důvodů nebo na jiné činnosti bez jakékoli vazby s činnostmi SFMI-Chronopost. Za účelem získání nákladů na jedinou činnost (subdodavatelská činnost pro SFMI-Chronopost) měla být použita míra růstu nákladů na jednu minutu práce na poštách a v třídících centrech. Použití „bodu 539“, tedy míry růstu nákladů na jednu minutu práce, tedy bylo podle žalobkyně vhodnější.
- 108 Zatřetí se žalobkyně domnívají, že Komise měla namísto metody zpětné extrapolace použít faktury založené na cenících. Žalobkyně upřesňují, že použití metody zpětné extrapolace není odůvodněno vzhledem k tomu, že La Poste a SFMI-Chronopost podepsaly již v roce 1986 smlouvy, které přesně stanoví metodu pro určení úplných subdodavatelských nákladů, a že tyto úplné náklady byly skutečně využity.
- 109 Za těchto podmínek žalobkyně tvrdí, že podaly důkaz existence alternativní a přesnější metody, než je metoda zpětné extrapolace.
- 110 Pokud jde o tvrzení Komise, podle kterého je argument ohledně lineární zpětné extrapolace novým žalobním důvodem, žalobkyně uplatňují, že obsah pojmu „obvyklé tržní podmínky“ byl změněn výkladem podaným v rozsudku Soudního dvora, a nikoli žalobním důvodem žalobkyně. Tvrdí, že jejich žalobní důvod vždy směřoval také ke zjištění, zda byly pokryty náklady La Poste na poskytnutí logistické a obchodní podpory. Nová formulace jednoho z argumentů, který uvedly v žalobě, je přípustná. Žalobkyně za účelem zohlednění rozsudku Soudního dvora pouze změnily způsob prezentace žalobních důvodů.

- 111 Žalobkyně dodávají, že se na základě napadeného rozhodnutí nemohly seznámit s detaily metody zpětné extrapolace vzhledem k tomu, že měly přístup ke zprávě Deloitte až poté, co Soud vydal organizační procesní opatření, a že mohly svoji argumentaci k metodě zpětné extrapolace upřesnit až v replice.
- 112 Komise se zejména domnívá, že kritika spočívající v lineárním charakteru metody zpětné extrapolace, jež podle žalobkyň měla zohlednit úspory z rozsahu, představuje nový žalobní důvod, který z tohoto důvodu musí být odmítnut jako nepřijatelný.
- 113 Komise podpůrně uplatňuje, že úvahy ohledně úspor z rozsahu by měly smysl pouze tehdy, pokud by podnik začal budovat síť nově. SFMI-Chronopost je přitom pouze produktem diversifikace La Poste, která tak díky své síti účinně dosáhla úspor ze škály produkce tím, že vykonávala činnost velmi podobnou své hlavní činnosti. Připomíná, že objem úkonů Chronopost ve vztahu k úkonům La Poste byl v roce 1992 v poměru 1/3000.
- 114 Komise připouští, že teprve od roku 1992 byly veškeré poštovní úkony přesně a jednotně časově měřeny a uvnitř La Poste vzniklo spolehlivé analytické účetnictví s upřesněním výpočtu nákladů „jednotek práce“ v okamžiku samotného vzniku nákladů. Uvádí, že to je důvod, pro který musela ve vztahu k minulosti přistoupit na metodu zpětné extrapolace navrženou odborníky. Uplatňuje, že se tato metoda zakládala na spolehlivých údajích za rok 1992 a že byla použita na minulé úkony SFMI-Chronopost, které byly každý rok přejaty do účetnictví za rok 1986 a ověřeny auditory.

- 115 Tvrdí, že použití takového typu „globalizující“ metodologie bylo, pokud jde o jeho princip, podpořeno Soudem v jeho rozsudku ze dne 27. února 1997, FFSA a další v. Komise (T-106/95, Recueil s. II-229, body 103 a následující), stejně jako účetní údaje, na jejichž základě byla tato metodologie použita.
- 116 Komise podporovaná Francouzskou republikou trvá na tom, že žalobkyně neprokázaly jednak existenci alternativní a přesnější metody, a jednak skutečnost, že Komise založila své rozhodnutí na věcně nesprávných skutečnostech nebo překročila svou posuzovací pravomoc v této oblasti.
- 117 Pokud jde o údaje poskytnuté za rok 1992, Komise zdůrazňuje, že francouzské orgány zaslaly dne 24. května 1996 opravu za rok 1992, jakož i výpočty ohledně let 1986 až 1991, od té doby založené na skutečných cenách a zpětně extrapolovaných jednotkových nákladech za rok 1992, stejně jako výpočty ohledně let 1993 až 1995, založené na údajích analytického účetnictví za dotýčný rok.
- 118 Komise připomíná, že Soudní dvůr ve svém rozsudku zdůraznil, že se „obvyklé tržní podmínky“ musí posuzovat s ohledem na objektivní a ověřitelné skutečnosti, jež jsou k dispozici. Komise z toho dovozuje, že vzhledem k tomu, že bylo k dispozici pouze účetnictví z roku 1992, neměla s ohledem na neexistenci jiných přesnějších údajů jakýkoli důvod tyto údaje zpochybnit.
- 119 Pokud jde o „deflační koeficient“ použitý pro zpětnou extrapolaci, který byl koeficientem vývoje objemu mezd, Komise tvrdí, že byl vybrán jako index vývoje nákladů proto, že byl považován za nejlépe odrážející celkové náklady La Poste za účelem umožnění aktualizace nákladů od roku 1992, když mzdy představují přibližně 75 % nákladů La Poste. Komise se domnívá, že žalobkyně nebyly s to pro dotýčné období navrhnout vhodnější index. Bod 539 byl příliš dílčím indexem, neboť existují dva body 539, jeden pro pošty a druhý pro třídící střediska, ke kterým se

přidává „statistika 742“ pro distribuci a náklady v tunách přepraveného množství. Komise uplatňuje, že skutečnost, že se rozhodla pro globálnější deflační koeficient nemůže představovat zjevně nesprávné posouzení. Připomíná také, že se žalobkyně zvýšené náklady ani nepokusily prokázat podle alternativní metody pro období 1986–1992.

¹²⁰ Komise připomíná, že cenové úmluvy uzavřené mezi La Poste a SFMI jsou zcela nevhodné pro určení úplných nákladů, neboť jejich cílem je určit úplatu za provozní plnění, jakož i obchodní odměnu La Poste. Komise dochází k závěru, že skutečně vynaložené úplné náklady musely být vypočteny odlišně, aby byly poté, za účelem dosažení závěru o existenci nebo neexistenci státních podpor, srovnány se zaplacenou úplatou.

¹²¹ Francouzská republika upřesňuje, že La Poste byla povinna poskytnout účetnictví použitelné na obchodní podniky až od roku 1991, v rámci obecné reformy provedené zákonem 90-568. Dodává, že La Poste vyvinula dostatečně přesné a jednotné metody výpočtu nákladů, které jí již od roku 1992 umožnily upřesnit odhad skutečných nákladů, které nesla na základě činností své dceřiné společnosti. Domnívá se tedy, že se metoda zastávaná Komisí v napadeném rozhodnutí při náležitém zohlednění zvláštnosti situace takového podniku, jako La Poste, opírala o nejspolehlivější poznatky z analýzy nákladů.

— Závěry Soudu

¹²² Úvodem je namístě přezkoumat tvrzení Komise, podle něhož je žalobní důvod žalobkyně spočívající v metodě zpětné extrapolace nový, a z tohoto důvodu nepřipustný.

- 123 Článek 48 odst. 2 první pododstavec jednacího řádu Soudu stanoví, že předkládání nových žalobních důvodů v průběhu řízení není přípustné, ledaže by se tyto žalobní důvody zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.
- 124 V projednávaném případě postačí konstatovat, že žalobkyně již v bodech 212 až 220 své žaloby kritizovaly metodu zpětné extrapolace, která vedla k odhadu nákladů pro období 1986–1991 v závislosti na nákladech za rok 1992. Žalobkyně zejména uplatňovaly, že „extrapolace ve vztahu k minulosti [...] předpokládá, že se náklady a subdavatelské ceny vyvíjejí konstantně a souběžně“. Žalobkyně tak tím, že upřesnily svoji argumentaci k lineárnímu charakteru zpětné extrapolace, nepředložily nový nebo odlišný žalobní důvod, ale rozvinuly své úvahy ohledně této věci obsažené již v žalobě.
- 125 Je také namístě připomenout, že žalobkyně musely svou žalobu podat, aniž by měly přístup ke zprávě Deloitte i k odpovědím francouzské vlády. Tyto dokumenty totiž byly žalobkyním předány teprve v návaznosti na procesní organizační opatření přijatá v květnu 1998.
- 126 V tomto ohledu je třeba připomenout, že metoda zpětné extrapolace byla v napadeném rozhodnutí vysvětlena krátce, protože vysvětlení této metody podávají pouze třicátý třetí a čtyřicátý třetí bod odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z těchto bodů odůvodnění přitom jednoznačně nevyplývá, že zpětná extrapolace byla lineární.
- 127 Za těchto podmínek nemůže být žalobkyním vytýkáno, že ve své žalobě podrobně nekritizovaly lineárnost metody zpětné extrapolace. Z toho vyplývá, že argumentace ohledně lineárnosti metody zpětné extrapolace je přípustná.

- 128 K věci samé je třeba připomenout, že posouzení Komise ohledně otázky, jakým způsobem jsou vypočítány náklady La Poste vynaložené při poskytnutí logistické a obchodní podpory její dceřiné společnosti v případě neexistence analytického účetnictví, s sebou nese komplexní ekonomické posouzení. Komise má přitom, pokud přijímá akt vyžadující komplexní ekonomické posouzení, rozsáhlou posuzovací pravomoc a soudní přezkum uvedeného aktu, byť je v zásadě „úplný“, pokud jde o otázku, zda opatření spadá do působnosti čl. 92 odst. 1 Smlouvy, se omezuje na ověření dodržení procesních pravidel a uvedení odůvodnění, věcné správnosti skutkových zjištění, na nichž se zakládá napadaná volba, neexistence zjevně nesprávného posouzení skutkových okolností nebo neexistence zneužití pravomoci. Soudu zejména nepřísluší nahrazovat svým ekonomickým posouzením posouzení orgánu, který akt vydal (rozsudky Soudu ze dne 15. září 1998, BFM a EFIM v. Komise, T-126/96 a T-127/96, Recueil, s. II-3437, bod 81; ze dne 12. prosince 2000, Alitalia v. Komise, T-296/97, Recueil, s. II-3871, bod 105, a ze dne 6. března 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, T-228/99 a T-233/99, Recueil, s. II-435, bod 282).
- 129 Nejprve je namístě připomenout, že metoda lineární zpětné extrapolace v projednávaném případě spočívala v očištění nákladů každé služby od vývoje cen při použití jako základního roku nákladů odpovídajících roku 1992 a jako deflačního koeficientu míry růstu objemu mezd, a v návaznosti na to ve vynásobení takto získaných očištěných nákladů objemem provozní činnosti daným pro dotčený rok.
- 130 Žalobkyně zpochybňují lineární charakter zpětné extrapolace v podstatě z důvodu, že tato metoda nezohledňuje rostoucí výnosy z rozsahu. Podle žalobkyně se celkové jednotkové náklady na poskytování expresních poštovních činností měly zmenšovat se zvyšováním objemu služeb.
- 131 Tyto úvahy se vztahují na případ soukromého podniku, který zahájil svoji činnost, zejména za předpokladu, že tento podnik nově zavedl svoji distribuční síť. Nepoužijí se na zavedení nové činnosti, která představuje pouze malou část již existující činnosti, na kterou byla již vynaložena většina fixních nákladů. V takovém odvětví,

jakým je odvětví dotčené v projednávaném případě, ve kterém jsou fixní náklady velmi značné, ale vyplývají nezávisle na činnosti dceřiné společnosti ze samotné existence sítě La Poste, nemůže být totiž názor žalobkyň přijat.

132 Žalobkyně mimoto neodporují vysvětlením Komise, podle kterých zejména vzhledem k tomu, že poměr úkonů SFMI-Chronopost ve vztahu k globálnímu provozu La Poste zůstal okrajový, nebylo možné dosáhnout skutečných úspor z rozsahu.

133 Ta těchto podmínek je namístě dojít k závěru, že žalobkyně neprokázaly existenci zjevně nesprávného posouzení při výběru metody lineární zpětné extrapolace.

134 Pokud jde o kritiku žalobkyň ohledně výběru roku, od kterého byla zpětná extrapolace uskutečňována, je namístě připomenout, že La Poste byla do roku 1991 součástí francouzského systému správních orgánů a neměla povinnost vést analytické účetnictví. Účetní povinnosti La Poste byly totiž postaveny na roveň účetním povinnostem soukromých podniků až poté, co nabyl účinnosti zákon 90-568.

135 Pokud jde o volbu roku 1992 jako výchozího bodu pro zpětnou extrapolaci nákladů, uvedla Komise, aniž by jí žalobkyně odporovaly, že přesné časové měření a analytické účetnictví umožnily přesný výpočet nákladů plnění poskytnutých SFMI-Chronopost až od roku 1992.

- 136 Komise se totiž musela vypořádat s nedostatkem analytického účetnictví v rámci La Poste před rokem 1992. Vzhledem k tomu, že účetnictví z roku 1992 bylo jako první provedeno podle systému analytického účetnictví, měla Komise právo se na něj odvolávat. To platí tím spíše, že se, jak uplatnil Soudní dvůr ve svém rozsudku, obvyklé tržní podmínky musí posuzovat ve vztahu k objektivním a ověřitelným skutečnostem, jež jsou k dispozici. Žalobkyně ostatně nebyly s to prokázat, že existují jiné přesnější údaje.
- 137 Navíc skutečnost, že se Komise vypořádala s nedostatkem analytického účetnictví v rámci La Poste před rokem 1992 tak, že se uchýlila k metodě zpětné extrapolace, spadá do široké posuzovací pravomoci, kterou v této oblasti disponuje.
- 138 S ohledem na výše uvedené je namístě se domnívat, že žalobkyně neprokázaly existenci zjevně nesprávného posouzení při volbě roku, na jehož základě byla provedena zpětná extrapolace.
- 139 Pokud jde o argumenty, které žalobkyně vyvozují ze zprávy francouzského účetního dvora, je namístě připomenout, že žalobkyně neprokázaly, jaké objektivní podklady měla Komise použít místo účetnictví La Poste za rok 1992. I za předpokladu, že účetnictví La Poste za rok 1992 nebylo analytické, tak nelze shledat jakékoli zjevné pochybení Komise, vzhledem k tomu, že Komise mohla oprávněně použít účetnictví La Poste, které jako jediné umožňovalo posouzení dotčené podpory ve vztahu ke skutečným nákladům ve smyslu rozsudku Soudního dvora.
- 140 Pokud jde o zvolený deflační koeficient, tedy míru růstu objemu mezd, přičemž tento objem mezd odpovídá veškerým mzdám a příspěvkům na sociální zabezpečení zaměstnanců, vysvětlila Komise, že se jedná o logickou volbu, vzhledem k tomu, že mzdy představují 75 % nákladů provozní sítě La Poste.

- 141 Je zajisté pravda, že míra růstu objemu mezd je spojena s globálním vývojem zaměstnanců La Poste a že použití jednotkových nákladů práce by lépe umožnilo získání nákladů jediné činnosti. Jak vyplývá ze zprávy Deloitte z roku 1996, pokud jsou určité náklady v roce 1992 odhadovány na 100 a objem mezd se mezi roky 1991 a 1992 změnil o 5 %, dosáhly zpětně extrapolované náklady v roce 1991 hodnoty 95,2.
- 142 Žalobkyně nicméně neprokázaly, že tvrzení Komise, podle kterého mzdy představují hlavní složku nákladů La Poste, bylo nesprávné, a že se tak Komise tím, že zvolila jako deflační koeficient objem mezd, dopustila zjevně nesprávného posouzení. Žalobkyně také neprokázaly, že by použití jiného deflačního koeficientu vedlo ke zvýšení nákladů La Poste, tak jak vyplývají ze zpětné extrapolace.
- 143 V odpověď na tvrzení žalobkyň předložená v průběhu řízení před Soudem La Poste mimoto předložila dvě dodatečné zprávy od kanceláře Deloitte, a sice zprávu z roku 1999 a zprávu z roku 2004, ve kterých byl proveden výpočet zpětné extrapolace při použití bodu 539 (pošta) a průměrných nákladů na jednoho zaměstnance. Výsledky těchto výpočtů, které jsou uvedeny v příloze 4 zprávy z roku 1999 a na straně 17 zprávy z roku 2004 prokazují, že ve srovnání s použitím objemu mezd jakožto deflačního koeficientu by použití obou těchto koeficientů vedlo k mírnému snížení úplných nákladů La Poste v období 1986–1992. Tyto výpočty tak prokazují, že deflační koeficient navržený žalobkyněmi by nevedl k tomu, že by byly úplné náklady La Poste na poskytnutí logistické a obchodní podpory své dceřiné společnosti vyšší.
- 144 V důsledku toho je namístě dojít k závěru, že žalobkyně neprokázaly, že pokud by Komise zvolila jiný deflační koeficient, vedla by zpětná extrapolace k odlišným výsledkům – a tím méně k výsledkům zvyšujícím náklady La Poste. Z toho vyplývá, že je namístě dojít k závěru, že žalobkyně neprokázaly, že se Komise při své volbě deflačního koeficientu dopustila zjevně nesprávného posouzení.

- 145 Pokud jde o argumenty žalobkyně, podle kterých měla Komise místo metody zpětné extrapolace použít úmluvy existující mezi La Poste a SFMI-Chronopost, postačí konstatovat, jak učinila Komise, že úmluvy mezi La Poste a SFMI-Chronopost jsou pro určení úplných nákladů nevhodné, neboť jejich cílem je určit úplatu za provozní plnění, jakož i obchodní úplatu La Poste. Komise totiž správně zdůrazňuje, že se cenová úmluva nerovná analytickému účetnictví, a je tak pro účely výpočtu nákladů nerelevantní.
- 146 Žalobkyně v důsledku toho nevysvětlily, jak mohlo použití těchto úmluv vést k přesnějšímu vyhodnocení nákladů vynaložených při poskytnutí logistické a obchodní podpory SFMI-Chronopost, než použití metody zpětné extrapolace.
- 147 S ohledem na výše uvedené je namístě zamítnout první část čtvrtého žalobního důvodu v rozsahu, v jakém je tato část spojena s metodou zpětné extrapolace.

K nezohlednění některých prvků v pojmu „státní podpory“

K převodu Postadex

— Argumenty účastníků řízení

- 148 Žalobkyně se domnívají, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, když se domnívala, že se bezúplatný převod Postadex řadí do rámce vztahů mezi

společnostmi téže skupiny. Zaprvé se Komise mýlila, když se domnívala, že bezúplatný převod takového nehmotného aktiva, jako jsou nehmotné složky podniku, je běžným aktem charakteristickým pro vztah mezi mateřskou společností a její dceřinou společností. Podle žalobkyní se převod aktiva mateřské společnosti na její dceřinou společnost zpravidla uskutečňuje buď za úplatu, nebo v podobě kapitálového vkladu, nebo vede k pohledávce mateřské společnosti. Zřídka kdy je v zájmu mateřské společnosti, aby bylo aktivum převedeno bezúplatně.

149 Žalobkyně se domnívají, že pokud by hodnotu Postadex určoval nezávislý znalec, byla by stanovena na více než 38 milionů FRF (přibližně 5 793 062 eur). Poslední roční obrat Postadex v době převodu totiž představoval tuto hodnotu.

150 Žalobkyně se domnívají, že pokud Komise považuje odhadnutou hodnotu Postadex (38 milionů FRF) za kapitálový vklad La Poste do SFMI, nedisponovala TAT upsáním 3,4 milionů FRF (518 326,66 eur) z celkového kapitálu 10 milionů FRF (1 524 490,17 eur) 34 %, ale pouze 7 % kapitálu SFMI.

151 Zadruhé Komise nezohlednila skutečnost, že La Poste mohla na rozdíl od situace soukromé skupiny vytvořit, financovat a vyvinout službu Postadex, kterážto nenáleží do vyhrazeného odvětví, pouze se zdroji zákonem stanoveného monopolu. Komise porušila v projednávaném případě svoji rozhodovací praxi v odvětví telekomunikací. Žalobkyně se v tomto ohledu odvolávají na pokyny k použití pravidel hospodářské soutěže Společenství v odvětví telekomunikací (Úř. věst. 1991, C 233, s. 2). Podle těchto pokynů „[s]ubvencování činností podléhajících hospodářské soutěži, ať už se týkají služeb, nebo zařízení, prostřednictvím přiřazení jejich nákladů monopolním činnostem [...] narušuje hospodářskou soutěž, čímž porušuje článek 86“.

- 152 Zatřetí se Komise dopustila nesprávného právního posouzení tím, že se domnívala, že převod Postadex, s ohledem na to, že s sebou nepřináší jakékoli finanční zvýhodnění SFMI-Chronopost, nepředstavuje státní podporu ve prospěch poslední uvedené. Žalobkyně v tomto ohledu připomínají, že pojem „státní podpora“ je definován v závislosti na účinku sporného opatření, a nikoli v závislosti na povaze uděleného zvýhodnění.
- 153 Komise tvrdí, že převod Postadex nezpůsobil La Poste žádné náklady a že Soudní dvůr se ve svém rozsudku odvolával pouze na úplatu určenou k pokrytí nákladů.
- 154 Komise se domnívá, že převod Postadex na SFMI-Chronopost je přímým důsledkem převodu expresní pošty na dceřinou společnost uvnitř La Poste. Komise mimoto uplatňuje, že zákazníci Postadex neměli hodnotu v účetním smyslu a že bylo nemožné změřit ekonomické zvýhodnění, jež tento prvek představoval. Z těchto důvodů se Komise domnívá, že se nejedná o státní podporu.
- 155 Komise podpůrně připomíná, že přijala odhad ve výši 38 milionů FRF (přibližně 5 793 062 eur), který stěžovatelky předložily pro vklad Postadex, za účelem prokázání, že míra vnitřní návratnosti zůstala vyšší než kapitálové náklady.
- 156 Komise dochází k závěru, že vzhledem k tomu, že vklad Postadex se shodoval s realitou skupiny a že byl La Poste, jakožto investorovi, dostatečně zaplacen, nepovažovala za nutné využít ve vztahu k odhadům uvedeným ve stížnosti dodatečných hodnocení.

157 Komise dodává, že údajné přehodnocení podílu TAT na kapitálu SFMI představuje nový žalobní důvod, který nevyplývá ze skutečností, jež vyvstaly v průběhu řízení, a který je tudíž zjevně nepřipustný. Podpůrně uplatňuje, že jelikož se napadené rozhodnutí týká toho, zda byly La Poste poskytnuty státní podpory ve prospěch SFMI-Chronopost, případná podpora TAT by musela být v zásadě předmětem jiného rozhodnutí, jehož předmět by byl odlišný od předmětu napadeného rozhodnutí.

— Závěry Soudu

158 Podle ustálené judikatury má pojem „státní podpora“ ve smyslu článku 92 Smlouvy velmi širokou působnost. Cílem tohoto ustanovení je zabránit tomu, aby byl obchod mezi členskými státy dotčen různými způsoby zvýhodnění poskytovanými veřejnými orgány, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby (rozsudky Soudního dvora ze dne 2. července 1974, *Itálie v. Komise*, 173/73, Recueil, s. 709, bod 26, a ze dne 15. března 1994, *Banco Exterior de España*, C-387/92, Recueil, s. I-877, bod 12). Pojem podpory tedy zahrnuje nejen pozitivní plnění, jako jsou dotace, ale rovněž různé formy zásahů, které snižují náklady, jež obvykle zatěžují rozpočet podniku, a které tak, aniž by byly dotacemi v užším slova smyslu, mají tutéž povahu a stejné účinky (výše uvedený rozsudek *Banco Exterior de España*, bod 13).

159 Je třeba konstatovat, že mezi nepřímá zvýhodnění, jež mají stejné účinky jako dotace, patří dodání zboží nebo poskytnutí služeb za preferenčních podmínek (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. listopadu 2003, *GEMO*, C-126/01, Recueil, s. I-13769, bod 29 a uvedená judikatura).

- 160 Podle ustálené judikatury článek 92 odst. 1 Smlouvy mimoto nerozlišuje podle důvodů nebo cílů státních zásahů, avšak definuje je podle jejich účinků (viz výše uvedený rozsudek GEMO, bod 34, a uvedená judikatura).
- 161 Pokud jde o převod Postadex, Komise v podstatě tvrdí, že tento převod nezpůsobil žádné náklady, a že se tak nejednalo o státní podporu vzhledem k tomu, že se Soudní dvůr ve svém rozsudku odvolával pouze na úplatu určenou k pokrytí nákladů.
- 162 Argumentace Komise, podle které byl převod zákazníků Postadex logickým důsledkem založení dceřiné společnosti, a z tohoto důvodu nepředstavuje státní podporu, přitom nemůže být přijata.
- 163 Zaprvé je namístě poznamenat, že se jedná o opatření odlišné od logistické a obchodní podpory.
- 164 Je totiž nesporné, že La Poste převedla na SFMI-Chronopost zákazníky své služby Postadex bez jakéhokoli protiplnění. Z odpovědi Komise na otázky Soudu vyplývá, že SFMI-Chronopost převod zákazníků Postadex nijak neuhradila.

- 165 Zákazníci Postadex přitom představovali nehmotné aktivum, které mělo hospodářskou hodnotu. Je mimoto namístě připomenout, že La Poste mohla vytvořit službu Postadex pouze se zdroji zákonem stanoveného monopolu. Převod takového nehmotného aktiva představuje pro příjemce zvýhodnění.
- 166 Stejně tak rozhodnutí o převodu Postadex na SFMI-Chronopost může být přičítáno státu. Podmínky provozování služeb expresní pošty, které SFMI zajišťovala pod názvem EMS/Chronopost, a jejich uvádění na trh, byly totiž stanoveny pokynem francouzského ministerstva pošt a telekomunikací ze dne 19. srpna 1986.
- 167 Je tak namístě konstatovat, že převod Postadex na SFMI-Chronopost, vzhledem k tomu, že SFMI-Chronopost La Poste neposkytla žádné protiplnění, představuje státní podporu.
- 168 Toto zjištění nemůže být vyvráceno tvrzením Komise, podle kterého neměli zákazníci Postadex účetní protihodnotu.
- 169 Přestože se totiž jedná o obtížně vyčíslitelný prvek, neznamená to ještě, že by byl bez hodnoty. V tomto ohledu je třeba připomenout, že vytváření seznamů adresátů pro určité činnosti a jejich uvádění na trh představují jako takové hospodářskou činnost.

- 170 V projednávané věci je nesporné, jak ostatně vyplývá z dopisu francouzských orgánů ze dne 21. ledna 1993, že smlouvy zákazníků služby Postadex byly převedeny na SFMI. Zpráva představenstva SFMI ze dne 12. května 1987 mimoto uvádí, že „se převod činnosti Postadex na Chronopost uskutečnil postupně od 1. ledna do 30. června 1986“ a že „bylo možno vycházet z toho, že se tento převod k tomuto datu odehrál bez větší ztráty zákazníků“.
- 171 Z toho vyplývá, že Komise se tím, že se domnívala, že převod zákazníků Postadex nepředstavoval státní podporu z důvodu, že s sebou nepřinesl žádné finanční zvýhodnění, dopustila nesprávného právního posouzení. V důsledku toho je namíste zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu, v jakém se Komise domnívala, že převod Postadex ze strany La Poste na SFMI-Chronopost nepředstavuje státní podporu.

K dobrému jménu La Poste

— Argumenty účastníků řízení

- 172 Žalobkyně se domnívají, že se Komise tím, že se domnívala, že dobré jméno La Poste nepředstavuje samostatný prvek převodu služby Postadex nebo přístupu k síti, dopustila nesprávného právního posouzení. Žalobkyně zdůrazňují, že dobré jméno La Poste představuje nehmotné aktivum mající samo o sobě hospodářskou hodnotu, která vyplývá z veškerých reprezentativních prvků La Poste (žlutá barva, logo a heslo). V tomto ohledu žalobkyně zdůrazňují, že hospodářská hodnota dobrého jména La Poste představuje velmi důležitý konkurenční přínos, který může být

rozhodující při získávání trhu. Žalobkyně se mimoto domnívají, že jakmile podnik jednou získal významnou část trhu díky zvýhodnění, jež je představováno dobrým jménem, je toto zvýhodnění definitivní.

- 173 Bezúplatný převod dobrého jména La Poste, jež má značnou hospodářskou hodnotu, který byl financován z příjmů získaných z monopolu, na SFMI-Chronopost, tak představuje státní podporu.
- 174 Žalobkyně tvrdí, že i kdyby použití dobrého jména La Poste jako takové La Poste nic nestálo, bylo by i tak potřeba zohlednit „náklady ušlé příležitosti“. Žalobkyně se domnívají, že se rozsudek Soudního dvora odvolává na skutečné náklady pouze v rozsahu, v jakém se jedná o přístup k síti, který neodpovídá čistě obchodní logice. Přitom v situaci, kdy La Poste nechává svou dceřinou společnost používat za účelem reklamy například svá vozidla, by za to měla vyžadovat úplatu.
- 175 Komise tvrdí, že dobré jméno nezpůsobuje La Poste žádné náklady nebo ušlý zisk, které by již nebyly zohledněny metodou úplných nákladů. Konstatuje, že žalobkyně ve svém sledu úvah vycházejí i nadále nikoli z nákladů, ale z „přírůstkových“ zvýhodnění, když se snaží určit „správnou“ výši úplaty za činnost SFMI-Chronopost. Takový přístup přitom není v souladu s přístupem pomocí „úplných nákladů“, což je globální metoda sahající až ke zohlednění odpisů a údržby prostor mateřské společnosti.
- 176 Dodává, že neexistuje trh nebo zájem o prostory pro plakátovou reklamu ani o dobré jméno La Poste.

— Závěry Soudu

- 177 I za předpokladu, že je dobré jméno La Poste nehmotným aktivem, nemusí to mít za důsledek nutně to, že jeho využití tvoří prvek odlišný od logistické a obchodní podpory poskytnuté La Poste SFMI-Chronopost. Při nedostatku důkazů prokazujících, že dobré jméno vyplývá z takového odlišného převodu, je namístě se domnívat, že využití dobrého jména La Poste vyplývá spíše ze samotného poskytnutí této logistické a obchodní podpory jako takového a představuje jeho vedlejší prvek. Tento závěr není zpochybněn důkazy předloženými žalobkyněmi v příloze 4 jejich písemných vyjádření. Žalobkyně se odvolávají pouze na reklamy La Poste představující Chronopost jako jednu z jejích služeb, jakož i na prohlášení SFMI-Chronopost potvrzující její přání „využít kontakty La Poste s velkými dodavateli k oslovení některých potenciálních zákazníků za co nejlepších podmínek“. Tyto skutečnosti naopak potvrzují vedlejší charakter využití dobrého jména La Poste ve vztahu k logistické a obchodní podpoře, kterou La Poste podle svého tvrzení poskytla za protiplnění přinejmenším rovnající se jejím úplným nákladům.
- 178 Z toho vyplývá, že Komise se tím, že se domnívala, že využití dobrého jména La Poste její dceřinou společností nepředstavuje státní podporu odlišnou od úplaty za úplné náklady La Poste, nedopustila nesprávného posouzení. Na základě toho je nicméně s ohledem na zjištění uvedená v bodech 72 až 85 výše v rámci posouzení žalobního důvodu vycházejícího z porušení povinnosti odůvodnění třeba rovněž připomenout, že Soud není s to ověřit, zda jsou splněny podmínky pojmu „státní podpora“, pokud se jedná o poskytnutí logistické a obchodní podpory společností SFMI-Chronopost, a to včetně využití dobrého jména La Poste.
- 179 S ohledem na výše uvedené je namístě přijmout druhou část čtvrtého žalobního důvodu v rozsahu, v jakém se týká převodu služby Postadex, a zamítnout ji v rozsahu, v jakém se týká využití dobrého jména La Poste.

4. *K žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávných posouzení a věcných nesprávností*

Obecné poznámky

- 180 Pokud jde o třetí žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávných posouzení a věcných nesprávností, část vytykánych skutečností uplatňovaných v rámci tohoto žalobního důvodu již byla zamítnuta rozsudkem Soudu a nebyla předmětem kasačního opravného prostředku před Soudním dvorem. Jedná se zejména o vytykané skutečnosti ohledně reklamy na Radio France, ohledně celního odbavování zásilek SFMI-Chronopost a ohledně kolkovného (výše uvedený rozsudek Soudu, body 95 až 124). Pokud je o zbývajících argumenty, vyplývá z bodů 92 a 93 rozsudku Soudu, jakož i z písemností žalobkyň, že splývají s žalobními důvody, které již byly v tomto rozsudku přezkoumány. To vyplývá výslovně z písemného vyjádření žalobkyň (bod 84). Jediná část tohoto žalobního důvodu směřujícího ke zrušení, na kterou nebylo odpovězeno, je totiž část ohledně údajného zvýhodnění SFMI-Chronopost z toho, že La Poste nepodléhá dani z přidané hodnoty (DPH) a podléhá sníženým poplatkům z mezd.

Argumenty účastnic řízení

- 181 Argumentace žalobkyň směřuje v podstatě k tvrzení, že La Poste byla povinná k jednotnému poplatku z mezd ve výši 4,25 %, zatímco ostatní podniky platily průměrnou sazbu 9,15 %. Podle žalobkyň bylo toto zvýhodnění převedeno na SFMI-Chronopost z důvodu, že i když SFMI-Chronopost zaplatila úplné náklady La Poste, tyto náklady byly nižší než náklady, které by musel nést běžný podnik.

182 Žalobkyně zpochybňují posouzení Komise, podle něhož je zvýhodnění, jehož požívá La Poste na základě skutečnosti, že podléhá snížené sazbě poplatku z mezd, víc než vyrovnáno znevýhodněním z důvodu DPH, kterou platí ze svých nákupů. La Poste nepodléhá ze zákona poplatku z mezd na stejném základě jako veškeré ostatní podniky, které nepodléhaly DPH přinejmenším z 90 % jejich obratu. Žalobkyně uvádějí, že běžná sazba poplatku z mezd je 4,25 %, ale že tato sazba dosahuje 8,50 % pro část individuálních ročních mezd mezi 40 780 FRF (6 216,87 eur) a 81 490 FRF (12 423,07 eur), a 13,60 % pro část těchto mezd převyšující 81 490 FRF (12 423,07 eur). La Poste přitom až do 1. září 1994 využívala jednotné snížené sazby poplatku z mezd vypočteného pouze z mezd (s vyloučením prémie a odměn v naturáliích) ve výši 4,25 %. V důsledku toho je zvýhodnění touto sníženou sazbou ve vztahu k váženému průměru sazby ve výši 9,15 % (podle složení objemu mezd) zjevné. Za těchto podmínek nebylo nepodléháním DPH dosaženo vyrovnání, ale naopak použití snížené sazby vede k ušlému zisku státu.

183 Žalobkyně také zdůrazňují nesrovnatelnost a nedostatek společného měřítko v daňové situaci La Poste s ohledem na poplatek z mezd a DPH. Základy poplatku z mezd jsou totiž tvořeny objemem mezd podniku, zatímco zdanitelný základ DPH je složen z dodávek zboží a poskytnutí služeb. Ani běžná sazba DPH ve výši 20,6 % a sazby poplatku z mezd ve výši 4,25, 8,50 nebo 13,60 % nejsou srovnatelné. Žalobkyně tak zpochybňují rozsah finančního zatížení La Poste z důvodu jejího osvobození od DPH.

184 Žalobkyně také tvrdí, že vyrovnání daňového zvýhodnění daňovými náklady vynaloženými v jiné souvislosti nemění povahu státní podpory tohoto zvýhodnění. Žádost Komise francouzským orgánům o jeho odstranění prokazuje, že se jedná o daňové zvýhodnění. Žalobkyně dále poukazují na to, že v projednávaném případě „vícenáklady“ osvobození od DPH, jehož požívá La Poste, nejsou spojeny s posláním veřejné služby, pokud jde o činnosti SFMI-Chronopost, jež jsou otevřeny hospodářské soutěži.

185 Komise podotýká zaprvé, že daňový režim La Poste je nevýhodnější než daňový režim její konkurence. Tato úvaha je potvrzena dokumenty zaslanými francouzskými orgány, které vyčíslují za rok 1993 DPH bez nároku na odpočet zaplacenou La Poste na 274 milionů FRF (41 771 030,72 eur) a zaplacený poplatek z mezd na 74 milionů FRF (11 281 227,28 eur), což znamená celkové daňové zatížení La Poste ve výši 352 milionů FRF (53 662 054,07 eur). Toto zatížení nemá obdoby u její konkurence, která nepodléhá poplatku z mezd a může provést odpočet DPH, kterou platí.

186 Zadruhé údajné obchodní zvýhodnění vycházející z toho, že zákazníci La Poste nemusejí platit DPH z jejích plnění, není skutečné. Komise tvrdí, že skutečnost, že La Poste nepodléhá DPH, vyrovnává zvýhodnění, jehož požívá v oblasti poplatku z mezd. Podle informací předaných francouzskými orgány byla totiž největší část obrátu (83,4 %) La Poste dosažena se zákazníky podléhajícími DPH, kteří tedy mohou odečíst DPH, kterou platí u konkurence La Poste, ale nikoli poplatek z mezd započítaný v cenách La Poste. Tato složka konečných nákladů má podstatně větší váhu než povinnost zaplatit dopředu vratnou DPH, což představuje obchodní znevýhodnění La Poste.

187 Francouzská republika uvádí, že v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, když uvádějí, že „obecná sazba poplatku z mezd vyplývá z přesně vyčíslených simulací francouzské vlády, které umožňují vyrovnání [...]“, sazby poplatku z mezd a odpovídající prahové hodnoty nebyly stanoveny za účelem vyrovnání s podniky podléhajícími DPH. Dodává, že takové řešení by bylo s ohledem na velmi odlišný mechanismus těchto dvou daní nemožné v praxi realizovat. Pro zachování ekonomické rovnováhy by pak navíc každá změna DPH předpokládala souběžnou změnu sazby poplatku z mezd, což není reálné.

- 188 Francouzská republika mimoto přijímá za vlastní argumentaci Komise, podle níž La Poste není na základě osvobození od DPH konkurenčně zvýhodněna. Podotýká, že poplatek z mezd představuje částečně konečné zatížení (odečitatelné ze základů daně z příjmů společností), zatímco DPH je plně odečitatelná (daň z daně), a případně vratná. Dochází k závěru, že finanční zatížení La Poste je tedy zvýšeno platbami poplatku z mezd a neexistencí práva na odpočet DPH zaplacené z nákladů.

Závěry Soudu

- 189 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že i kdyby stačilo zohlednit pouze úplné náklady vynaložené La Poste na poskytnutí logistické a obchodní podpory SFMI-Chronopost, což zpochybňují, byly by tyto náklady nižší než náklady, které by nesl soukromý podnik, protože La Poste vzhledem k tomu, že je osvobozena od DPH a podléhá sníženému poplatku z mezd, může tytéž služby poskytnout s nižšími náklady.
- 190 V tomto ohledu postačí konstatovat, že rozsudek Soudního dvora vyžaduje pouze to, aby náklady veřejného podniku byly uhrazeny jeho dceřinou společností. Soudní dvůr tak nečiní rozdíl, pokud jde o to, zda jsou tyto náklady menší než náklady společnosti jednající za obvyklých tržních podmínek. S ohledem na rozsudek Soudního dvora tedy i za předpokladu, že by část nákladů La Poste byla dotována daňovými opatřeními, na něž si žalobkyně stěžují, není přezkum existence státní podpory dotčen, vzhledem k tomu, že podle Soudního dvora postačí, aby byly pokryty náklady vynaložené při poskytnutí logistické a obchodní podpory.

- 191 Z toho vyplývá, že je namístě zamítnout třetí žalobní důvod v rozsahu, v jakém vychází z nepřímého zvýhodnění, jehož SFMI-Chronopost požívala díky údajným daňovým zvýhodněním La Poste.

K nákladům řízení

- 192 Podle rozsudku Soudu Komise ponese vlastní náklady řízení a 90 % nákladů řízení žalobkyně. Vedlejší účastnice řízení ponесou vlastní náklady řízení.
- 193 Soudní dvůr ve svém rozsudku rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později. Náleží tedy Soudu, aby v rozsudku v projednávané věci rozhodl v souladu s článkem 121 jednacího řádu o veškerých nákladech souvisejících s jednotlivými řízeními.
- 194 Soud může podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch. V projednávaném případě bylo většině návrhových žádání žalobkyně vyhověno v rámci řízení po vrácení věci.
- 195 Okolnosti projednávaného případu budou správně zohledněny rozhodnutím, že Komise ponese vlastní náklady řízení a 75 % nákladů řízení žalobkyně před Soudem

a Soudním dvorem, s výjimkou nákladů, které vznikly vstoupením vedlejších účastnic do řízení. Žalobkyně ponесou zbytek vlastních nákladů řízení před Soudem a Soudním dvorem.

- ¹⁹⁶ Francouzská republika, Chronopost a La Poste, které do sporu vstoupily jako vedlejší účastnice řízení, ponесou podle čl. 87 odst. 4 prvního a třetího pododstavce jednacího řádu vlastní náklady řízení před Soudem a Soudním dvorem.

Z těchto důvodů

Soud (třetí rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Komise 98/365/ES ze dne 1. října 1997 o podporách údajně poskytnutých Francií SFMI-Chronopost se zrušuje v rozsahu, v jakém určuje, že ani logistická a obchodní podpora poskytnutá La Poste své dceřiné společnosti SFMI-Chronopost, ani převod Postadex nepředstavují státní podporu ve prospěch SFMI-Chronopost.**
- 2) **Komise ponесе vlastní náklady řízení a 75 % nákladů řízení žalobkyň před Soudem a Soudním dvorem, s výjimkou nákladů, které vznikly vstoupením vedlejších účastnic do řízení.**

- 3) **Žalobkyně ponese zbytek vlastních nákladů řízení před Soudem a Soudním dvorem.**
- 4) **Francouzská republika, Chronopost SA a La Poste ponese vlastní náklady řízení před Soudem a Soudním dvorem.**

Jaeger

Tiili

Azizi

Cremona

Czúcz

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 7. června 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

M. Jaeger

Obsah

Skutkový základ sporu	II - 1540
Řízení po vrácení věci	II - 1548
Návrhová žádání účastnic řízení po vrácení věci	II - 1550
Právní otázky	II - 1551
1. Úvodní poznámky	II - 1551
2. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti odůvodnění	II - 1554
Argumenty účastnic řízení	II - 1554
Závěry Soudu	II - 1558
Připomenutí judikatury v oblasti odůvodnění	II - 1558
K dosahu přezkumu dodržení povinnosti odůvodnění v projednávaném případě	II - 1561
K odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícímu se dodatečných proměnlivých nákladů vynaložených při poskytnutí logistické a obchodní podpory	II - 1562
K odůvodnění týkajícímu se příslušného podílu na fixních nákladech vzniklých používáním poštovní sítě	II - 1567
K odůvodnění týkajícímu se přiměřeného výnosu vlastního kapitálu	II - 1568
K odůvodnění ohledně pokrytí nákladů obecně	II - 1569
K nutnosti podrobného odůvodnění	II - 1570
3. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení pojmu „státní podpora“	II - 1572
Úvodní poznámky	II - 1572
	II - 1599

K porušení pojmu „obvyklé tržní podmínky“	II - 1573
K použití metody zpětné extrapolace	II - 1573
— Argumenty účastnic řízení	II - 1573
— Závěry Soudu	II - 1577
K nezhlednění některých prvků v pojmu „státní podpory“	II - 1583
K převodu Postadex	II - 1583
— Argumenty účastníků řízení	II - 1583
— Závěry Soudu	II - 1586
K dobrému jménu La Poste	II - 1589
— Argumenty účastníků řízení	II - 1589
— Závěry Soudu	II - 1591
4. K žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávných posouzení a věcných nesprávností	II - 1592
Obecné poznámky	II - 1592
Argumenty účastnic řízení	II - 1592
Závěry Soudu	II - 1595
K nákladům řízení	II - 1596